

A-5

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

~~XXXXXXXXXX~~
Egz. Nr 29

plk dypl. Piotr SŁAWECKI

**Temat: ORGANIZACJA I PLANOWANIE ROZPOZNANIA
NA KORZYŚĆ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
W OPERACJI ARMIJNEJ**
(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
Nr 25423

REMBERTOW PAŹDZIERNIK 1964

25423

A-5
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Egz. Nr29

płk dypl. Piotr SŁAWECKI

Temat: ORGANIZACJA I PLANOWANIE ROZPOZNANIA
NA KORZYŚĆ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
W OPERACJI ARMIJNEJ

(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SEKCYJNYCH
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
Nr 25423

REMBERTOW

PAŹDZIERNIK

1964

25423

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Wzrost 12357

" ZATWIERDZAM "
SZEF KATEDRY TAKT. WOJSK RAKIET. I ART.

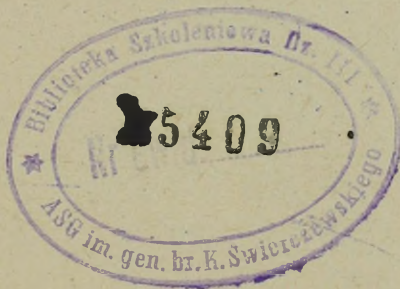
~~_____~~
Ega: Nr...29

płk dypl. prof. Józef STACHOWSKI

płk dypl. Piotr SŁAWECKI

ORGANIZACJA I PLANOWANIE ROZPOZNANIA NA KORZYŚĆ WOJSK
RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ARMIJNEJ

/ Skrypt "ykładu /

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOŁENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

Nr 25423

TREŚĆ WYKŁADU

- I. ZADANIA ROZPOZNANIA DLA ZABEZPIECZENIA DZIAŁAŃ WZIA
ARMII.
- II. ŚRODKI ROZPOZNANIA I ICH MOŻLIWOŚCI W ROZPOZNANIU
OBIEKTÓW /CELÓW/ DLA UDERZEŃ RAKIETOWO JĄDROWYCH.
- III. ORGANIZACJA ROZPOZNANIA OBIEKTÓW DLA UDERZEŃ RAKIETOWO-
JĄDROWYCH.
 1. Rozpoznanie w okresie pokojowym.
 2. Rozpoznanie w okresie przygotowawczym do pierwszej
operacji.
- IV. SASADY UŻYCIA ODZIAŁÓW /PODODZIAŁÓW / LOTNICTWA
ARTYLERYJSKIEGO.
 1. Zasady użycia samolotów lotnictwa artyleryjskiego.
 2. Zasady użycia samolotów lotnictwa artyleryjskiego.
- V. WEJBRANIE, OPRACOWANIE I ANALIZA DANYCH Z ROZPOZNANIA.
- VI. PROWADZENIE ROZPOZNANIA NA KORZYŚĆ WZIA.
 1. W okresie przygotowawczym pierwszej operacji.
 2. W toku operacji zaczepnej.
 3. W toku operacji obronnej.

I. BADANIA ROZPOZNANIA DLA ZABEZPIECZENIA DZIAŁAŃ WOJSKA ARMII.

Głównym zadaniem rozpoznania we współczesnych operacjach jest zdobywanie danych rozpoznawczych koniecznych do planowania użycia broni jądrowej, przeważającą większość której stanowi obecnie broni rakietowo-jądrowe będąca na uzbrojeniu wojsk rakietowych.

Wskazywane użycie wojsk rakietowych w zaczepnych i obronnych operacjach możliwe jest do osiągnięcia jedynie przy posiadaniu pewnych i dokładnych danych o nieprzyjacielu /współczesnych obiektach i celach/, a w pierwszym rzędzie danych o jego środkach zapadu jądrowego.

Ponieważ wykonanie tego zadania może być pomyslnie realizowane tylko wytrwałą, ciągłością i połączonym przez scentralizowane kierownictwo wysiłkiem wszystkich rodzajów rozpoznania, a szczególnie rozpoznania powietrznego, dla tego też rozpoznanie dla potrzeb wojsk rakietowych organizuje sztab frontu/armii/ wykorzystując w tym celu wszystkie posiadane siły i środki rozpoznania.

W związku z krótkimi okresami przygotawczymi operacji, a szczególnie w toku trwania operacji, zachodzi konieczność, by wszystkie przedsięwzięcia związane z rozpoznaniem realizowane były z zachowaniem bezwzględnej ciągłości i w stosunkowo krótkim czasie. Ogólnie biorąc, zdobywanie danych z rozpoznania zarówno na określone głębokości jak i w czasie, winno znacząco wyprzedzać rozwinięcie /przesunięcia/ oddziałów wojsk rakietowych.

W wyniku powyższego, winien być osiągnięty taki stan, w którym sztaby wojsk rakietowych mogłyby stale otrzymywać konkretne pełne i aktualne dane z rozpoznania o obiektach /celach/ uderzeń rakietowo - jądrowych.

Złożoność wykonania zadań z rozpoznania, /manewrowy charakter współczesnych operacji, szybko zmieniające się sytuacje bojowe, stosowanie broni jądrowej i chemicznej, oraz wszelkich środków maskowania, zakłóceń i przeciwdziałania radioelektronicznego przez nieprzyjaciela, /stwarzanie konieczności ciągłości, uporczywości i jak najbardziej konkretnego kierowania rozpoznaniem ze strony dowódców i sztabów wszystkich szczebli.

Największe trudności w zdobywaniu danych o rozpoznaniu wynikały w początkowym okresie wojny, przy niedostępczości w konkretne dane o rozpoznaniu wojsk rakietowych do wykonania pierwszych i następujących umieszczonych uderzeń rakietowo - jądrowych. W związku z powyższym dla określenia szeregu obiektów /celów/ uderzeń rakietowo - jądrowych, specjalnego znaczenia nabiera rozpoznanie prowadzone już w okresie pokojowym oraz szybkość i elastyczność w wykonywaniu przedsięwzięć rozpoznawczych w chwili rozpoczęcia działań bojowych.

Z analizy zadań wykonywanych przez oddziały wojsk rakietowych i artylerii armii, zarówno w operacji zaczepnej jak i obronnej wynika, że rozpoznanie na korzyść wojsk rakietowych i artylerii powinno ustalić:

- miejsce położenie składów uzbrojenia specjalnego i rakiet, bazy i warsztaty ich elaboracji;
- artylerijackie i rakietowe środki napadu jądrowego nieprzejściela /200, 2 mm hb, 230 armaty, pociski rakietowe: Bow Crockett, Little John, Honest John, Lacrosse, Sergeant Corporal i Pershing w rejonach ześrodkowania, wysekwienia oraz na stanowiskach startowych /ogólnych/;
- stanowiska ogólnie przeciwlotniczych pocisków rakietowych Nike Hercules i Hawk;
- stanowiska dowodzenia i węzły łączności dywizji, korpusów armijnych i armii polowych;
- ześrodkowanie wojsk, szczególnie wojsk pancernych, możliwości ich wprowadzenia i rozwinięcia oraz kierunki działań;
- zgrupowanie artylerii nasiennej i przeciwlotniczej oraz położenie poszczególnych stanowisk ogniowych;
- rejon /punkty / obrony nieprzejściela, bazy poszczególnych pozycji i radiowy obrony oraz stopień inżynierskiej rozbudowy;
- ładowniska samolotów;
- położenie punktów obserwacyjnych i stanowisk stacji radiolokacyjnych;
- składy i magazyny amunicji, materiałów pędnych i uzbrojenia;

- węzły /stacje/ kolejowe, węzły dróg, cieżbiny, przeprawy, mosty, wiadukty, tunele i ważne urządzenia hydrotechniczne, zniszczenie/uszkodzenie/ których wpływ na operabilizowanie manewru wojsk nieprzejściłe;
- porty i bazy morskie /podczas działań na kierunku nadmorskim/;
- ogólny skład, ugrupowanie i szkielet nieprzejściła.

Jak z powyższego wynika zadania rozpoznania nie są ograniczone do ustalenia pojedynczych choć ważnych obiektów nieprzejściła. Rozpoznanie winno określić cały system położenie i stan, sił i środków nieprzejściła, jego szkielet, główne ugrupowanie wojsk i szeregi innych danych zapewniających możliwość wykonania w najbardziej odpowiednim czasie i miejscu uderzeń jądrowych, które decydująco wpłyną na osiągnięcie celów operacji.

Wykonanie uderzeń rakietowo - jądrowych przez wojska rakietowe jest ściśle związane z koniecznością posiadania wiarygodnych i dokładnych danych o obiektach /celach/ na które uderzenia te mogą być wykonane.

Na podstawie obowiązujących norm wymagania dotyczące na przykład dokładności i określenie współrzędnych najgorzej liwszej części lub środka obiektu, nawet przy stosowaniu rakiet z ładunkami jądrowymi o stosunkowo dużej mocy są wysokie.

Średnia wartość błędów każdego określenia współrzędnych obiektów uderzeń jądrowych nie powinna przekraczać dla rakiet operacyjno-taktycznych 150-175 m, a dla rakiet taktycznych 100-150 m. Taką dokładność określenia współrzędnych, w porównaniu z innymi błędami, nie wpływa zasadniczo na osiągnięcie dokładności i skuteczności uderzeń jądrowych.

Wymagania znacznej ilości różnego rodzaju obiektów uderzeń rakietowo - jądrowych, wiarygodne i dokładne ustalenie koniecznych danych każdego obiektu, przedstawia zadanie bardzo złożone. Składowość ta powoduje konieczność wykorzystania dla należytego wykonania zadań rozpoznania, połączonych wysiłków wszystkich **środków** rozpoznania armii w ścisłym współdziałaniu. Brak współnych wysiłków wszystkich rodzajów rozpoznania i ich współdziałania może doprowadzić

do tego, że ważne obiekty będą określone z niedostateczną dokładnością lub błędnie, w wyniku czego uderzenia rakietowe mogą być wykonane na puście miejsca lub na obiekty, zniszczenie których nie będzie miało wpływu na osiągnięcie celów operacji. Braki rozpoznania w żadnym wypadku nie mogą być rekompensowane ilością i mocą uderzeń jądrowych.

II. ŚRODKI ROZPOZNANIA I ICH MOŻLIWOŚCI W ROZPOZNANIU OBIEKTÓW/CELÓW/ DLA UDERZEŃ RAKIETOWO-JĄDROWYCH

Środki rozpoznania będące w dyspozycji sztabu armii są różnorodne & w zależności od ich rodzaju dysponują one różnymi możliwościami zarówno pod względem zasięgu rozpoznania jak też pod względem koniecznego czasu na wykonanie określonych zadań oraz dokładności zdobywanych danych.

Do najsilniejszych środków rozpoznania obiektów uderzeń raketowo - jądrowych należą się: rozpoznanie powietrzne, rozpoznanie radiotelegraficzne i rozpoznanie dywersyjne.

Ze środków rozpoznania artyleryjskiego, ze względu na wymaganą głębokość rozpoznania, w rozpoznaniu wymienionych uprzednio najważniejszych obiektów uderzeń raketowo-jądrowych, w zasadzie może brać udział tylko lotnictwo artyleryjskie, które organizacyjnie występuje na szczeblu armii oraz pododdziały rozpoznania radiotechnicznego, które występują organizacyjnie w dywizjonach rozpoznania artyleryjskiego wojsk raketowych i artylerii armii. Środki te jednak nie są w stanie wykonać wszystkich zadań dla potrzeb wojsk raketowych. W związku z tym należy rozpatrzyć możliwości środków rozpoznania armii jako całości.

Rozpoznanie powietrzne prowadzone jest siłami armii lotniczej, w której składzie znajdują się pułki rozpoznania lotniczego, wyposażone w samoloty bombowe i myśliwski oraz frechtowy pułk lotnictwa artyleryjskiego i armijne eskadry lotnictwa artyleryjskiego.

Pułk lotnictwa rozpoznawczego wyposażony w samoloty bombowe prowadzi rozpoznanie na głębokość rzędu 800 km, a pułk wyposażony w samoloty myśliwskie - na głębokość do 250 km. Lotnictwo artyleryjskie prowadzi rozpoznanie dodatkowe na głębokość podwójnego zasięgu raket operacyjnych.

rozpoznanie powietrzne wykonuje się za pomocą fotografowania w dzień i w nocy, za pomocą środków radiotechnicznych zainstalowanych na samolotach i przez obserwację wzrokową. Dane z rozpoznania fotograficznego, otrzymane na czas od lotnictwa rozpoznawczego Frontu, pod względem dokładności odpowiadają potrzebom oddziałów pakietowych. Wyniki radiotechnicznej i wzrokowej obserwacji z samolotów charakteryzują się zwykle niewielkimi błędami, w związku z tym duże obserwacji radiotechnicznej i wzrokowej otrzymane od lotnictwa rozpoznawczego, pod względem dokładności określenia współrzędnych obiektów/celów/ nie odpowiadają roszczeniowej potrzebom oddziałów pakietowych i wymagają zwiększenia tej dokładności przez zastosowanie innych środków i sposobów rozpoznania.

Rozpoznanie radiotelegraficzne prowadzone jest przez pododdziały rozpoznania radiowego i radiolokacyjnego.

Pododdział rozpoznania radiowego przeobraża korespondencje radiowe i pelenguje najważniejsze radiostacje.

Radiostacje praktycznie towarzyszą wszystkim poważniejszym obiektom nieprzyjaciela i dlatego przy określeniu treści korespondencji radiowej, technicznych charakterystyk stacji korespondujących i ich rozmieszczenia może być ustalona nie tylko przynależność radiostacji ale i rejony rozmieszczenia obsługiwanych przez nie obiektów. W ten sposób ogólnie mogą być określone rejony rozmieszczenia oddziałów/pododdziałów w rejonie jądrowego nieprzyjaciela, lotniska, stanowiska dowodzenia, rejony koncentrowania wojsk, ich przesunięcia i przygotowanie do działań bojowych. Odległość między stacją krótkofalowych środkami rozpoznania radiowego Frontu może dochodzić do 500 km. Stacje pracujące na falach ultrakrótkich mogą być również na znacznie większe odległości.

Pododdział rozpoznania radiolokacyjnego prowadzi rozpoznanie stacji radiolokacyjnych, systemów radionawigacji i telewizyjnych. Rozpoznanie tych celów np. stacji radiolokacyjnych i systemów telewizyjnych często będzie służyć wykryciu obiektów przez nie obsługiwanych.

Na przykład po wykryciu miejsca rozmieszczenia stacji radiolokacyjnych i ustaleniu ich charakterystyk

technicznych i przydatności można w przybliżeniu określić rejon rozpoznania odśladku /pododziałku/ napadu jądrowego nieprzyjaciela i innych obiektów.

Odległość rozpoznania środkami pododziałków rozpoznania radiotechnicznego jest różna, w zależności od rodzaju celu; system nawigacyjny np. może być rozpoznany na głębokość do 450 km.

Dokładność określenia współrzędnych rozpoznawanych urządzeń radiotechnicznych a reguły jest zbyt mała, aby dane mogły być bezpośrednio wykorzystane do prowadzenia ognia przez odśladki rakietowych i dlatego dane rozpoznania radiotechnicznego winny być udokładniane przy użyciu innych środków i sposobów rozpoznania.

Rozpoznanie dywersyjne prowadzi pododziałki dywersyjne - rozpoznawcze znajdujące się w składzie sił rozpoznania ogólnowojskowego.

Zasadniczym zadaniem grup dywersyjno-rozpoznawczych jest wykrycie środków napadu jądrowego i rejonów koncentrowania wojsk nieprzyjaciela. Każdy przyj. j. o dokładność określenia współrzędnych obiektów przez grupy dywersyjno-rozpoznawcze będzie zwykle niedostateczna dla wykonania uderzeń jądrowych i dlatego należy ją udokładniać innymi środkami rozpoznania. Poniżej należy pamiętać, że dane zdobyte przez grupy dywersyjno-rozpoznawcze, w związku z trudnością przekazywania ich organom kierującym rozpoznaniem mogą niekiedy nadejść z opóźnieniem, a przez to być nieaktualizowane.

Arty ogólnowojskowe dysponujące pododziałkami rozpoznania nasiennego może posiadać również eskadrę statowych wglądnie przydzielonych samolotów rozpoznawczych / samoloty typu myśliwskiego/ zdolną do prowadzenia rozpoznania powietrznego na głębokość do 250 km oraz organizowaną lub przydzieloną eskadrę lotnictwa artyleryjskiego lub śmigłowców. / Przydzieloną eskadrę lotnictwa artyleryjskiego sztab wojsk rakietowych i artylerii otrzymuje wówczas gdy organizacyjnie na szczeblu Frontu występują dwie pułki lotnictwa artyleryjskiego, a eskadrę śmigłowców wówczas gdy działają na głównym kierunku uderzenia nawet gdy posiada organizowaną eskadrę lotnictwa artyleryjskiego./

Spśród naziemnych /pododdziałów/ rozpoznawczych armii, oprócz artyleryjskich, największe znaczenie dla oddziałów wojsk rakietowych mają pododdziały rozpoznania radiowego i radiolokacyjnego wykonujące badania snellogiograficzne jak na szacunku Frontu, w tym, że prowadzą one rozpoznania na mniejsze głębokości. Tak na przykład pelengacja radiostacji nieprzyjaciela przez pododdział radiowego rozpoznania specjalnie armijnego może być dokonana tylko na głębokość około 60 km.

Armia może posiadać także dywersyjno-rozpoznawczą kompanię której grupa rozpoznawcza wykonują badania podobne do zadań wykonywanych przez grupę dywersyjno-rozpoznawczą Frontu, ale na głębokość 100-150 km.

Armia prowadzi rozpoznania posiadanymi siłami i środkami, w tym także artyleryjskiego rozpoznania, na głębokość swojego zadania, skupiając główny wysiłek w taktycznej strefie obrony nieprzyjaciela na głębokość 30-60 km od przedniego skraju. Przy tym lotnictwo artyleryjskie armii /szkadrę statową lub przydzieloną/, przy uwzględnieniu jego możliwości, należy używać do rozpoznania środków napaści jądrowej, rozmieszczonych w taktycznej głębokości oraz do doświadczenia obiektów wytypowanych do uderzeń rakietowo - jądrowych środkami armijnymi w operacyjnej głębokości.

III. ORGANIZACJA ROZPOZNANIA OBIEKTÓW DLA UDERZEŃ RAKIETOWO-

JĄDROWYCH

1. Rozpoznanie w okresie pokojowym

W okresie pokojowym rozpoznania nieprzyjaciela prowadzone jest zgodnie z planem rozpoznania Sztabu Generalnego. Część zadań tego planu mogą wykonywać pododdziały rozpoznania radioelektronicznego przewidziane na okres działań wojennych jako środki rozpoznania Frontu/armii/. Wykonywanie zadań w zależności od zgrupowania i charakteru działalności środków radio-elektronicznych nieprzyjaciela na odpowiednich kierunkach operacyjnych oraz od konieczności szkolenia i treningu w pracy bojowej stanu osobowego danego rodzaju rozpoznania, może być stałe, długotrwałe lub krótkotrwałe.

Reszta siły i środki rozpoznania występujące na szczeblu armii w okresie pokojowym w rozpoznaniu nieprzyjaciela udziału nie biorą.

Z powyższego wynika, że głównym źródłem z którego mogą uzyskać dane o rozpoznaniu sztabu wojsk rakietowych i artylerii/ ^{armii} / są odpowiednio komórki Sztabu Generalnego oraz sztabu ogólnowojskowego odpowiednich związków operacyjnych.

Niezależnie od danych ogólnych dotyczących wojsk nieprzyjaciela w zależności od położenia wojsk armii w stosunku do granicy państwowej/ linii demarkacyjnej/ sztabu wojsk rakietowych armii na kierunku przewidzianych działań, na podstawie map / schematów/ rozpoznawczych, pisemnych materiałów i ustnych informacji strażniczych odpowiednio, powinny prowadzić szczegółowe mapy rozpoznawcze. Na mapy rozpoznawcze winny być zamieszczone wszystkie obiekty w ramach przewidzianych działań na głębokość podległego zasięgu rakiet operacyjno-taktycznych. Oprócz tego na mapie rozpoznawczej winno znajdować się ugrupowanie/ rozmieszczenie/ i składy wojsk nieprzyjaciela na danym kierunku operacyjnym.

Na wszystkie obiekty / cele/ na które zgodnie z możliwościami taktyczno-technicznymi sprzętu rakietowego armii będą mogły być wykonane uderzenia rakietowo-jądrowe, winny być założone kartoteki, systematycznie prowadzone i uzupełniane.

Kartoteki winny zawierać:

- rodzaj / nazwa celu/;
- czas i sposób / środek / wykrycia;
- odległość od granicy/ linii demarkacyjnej/;
- pełne współrzędne środka obiektu/ celu/ lub jego najbardziej wrażliwej części/ elementu/;
- wymiary i ogólny wygląd zewnętrzny;
- możliwości przenieszenia/ czasu/;
- charakter i stopień rozbudowy inżynierskiej / trwałość/;
- rodzaj terenu i pokrycie terenowe w rejonie obiektu/ celu/;
- najbardziej korzystny moment wykonania uderzenia.

- sposób maskowania i osłony przed rozpoznaniem powietrznym;

W celu uniknięcia nieścisłości i pomyłek, mapy rozpoznawcze i kartoteki obiektów/celów/ skreślone winny być kontrolowane i porównywane z danymi posiadanymi przez sztaby /Sztabunge/ nadrzędne/.

Ponadto w okresie pokojowym sztab wojsk rakietowych i artylerii przeprowadza systematyczne szkolenie podległych sztabów i organów rozpoznawczych zgodnie z opracowanymi planami szkolenia, wytycznymi i zarządzeniami, uwzględniając przy tym uwagę na szczegółowe studium i opozowanie zagadnień związanych z organizacją, umbrojeniem i zasadami działania wojsk armii obojczy. Duży nacisk winna być położony również na zasady użycia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz stosowane zasady użycia tych środków od momentu ogłoszenia alarmów tj:

- czas niezbędny na wyprowadzenie z rejonu dyslokacji;
- czas na marsz z rejonu dyslokacji do przewidzianych rejonów rozwinięcia;
- czas na marsz do rejonów stanowisk startowych /ogólnych/ i rozwinięcia;
- czas na przygotowanie i oddanie strzału od chwili zajęcia stanowiska startowego /ogólnego/;
- czas na wzięcie stanowiska startowego.

Szczególne winny być studium również zagadnienia dotyczące warunków terenowych i sieci dróg, które pozwolą na wyizolowanie szeregu kosanych wiosków w zakresie użycia wojsk nieprzyjaciela.

2. Rozpoznanie w okresie przygotowawczym do pierwszej operacji.

W zależności od charakteru operacji, czasu i konkretnych warunków na jej przygotowanie, sposoby organizacji rozpoznania będą różne. Z tego też względu wydaje się najbardziej celowym rozpatrzyć jako jeden z wariantów, ogólny zakres i kolejność poszczególnych przedsięwzięć w zakresie rozpoznania.

Z chwilą rozpoczęcia się okresu przygotowawczego pierwszej operacji, sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winien systematycznie otrzymywać nowe i uaktualnione dane o nieprzyjacielu ze sztabów nadrzędnych.

Sytuacja ta trwać będzie do chwili gdy przynajmniej część wojsk armii zostanie przegrupowana w strefę przegrupowania /linii demarkacyjnej/.

Z chwilą przegrupowania dane z rozpoznania będą mogły już napływać ze sztabów podległych, oddziałów/pododdziałów/ rozpoznania naziemnego i powietrznego, które będą je odebrać z zachowaniem wszelkich zasad i przedsięwzięć maskowania operacyjnego.

W okresie przygotowawczym, w tym wypadku, sytuacja zmieniać się będzie ciągle w pełnym tego słowa znaczeniu w wyniku tego najdnie konieczność również śledzenia, analizy i ewidencji zachodzących zmian w składzie bojowym, ugrupowaniu i położeniu wojsk nieprzyjaciela, a szczególnie jego ważniejszych obiektów.

Otrzymywane dane z rozpoznania z wyżej wymienionych źródeł sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winien porównywać z danymi posiadanymi już wcześniej, a szczególnie, szczególnie analizować dane i zmiany dotyczące obiektów przewidzianych do zniszczenia/obezwładnienia/ w pierwszym uderzeniu.

Typowanie obiektów do uderzeń rakietowo - jądrowych sztab wojsk rakietowych i artylerii dokonuje wspólnie z innymi zainteresowanymi sztabami rodzajów wojsk.

W tym okresie w pierwszym rzędzie należy określić: najęte już stanowiska startowe/ogniowe/przez środki napadu jądrowego nieprzyjaciela; nowe przygotowane rejonów stanowisk startowych/ogniowych/ tych środków, na jakie lotniska przebazuje się /rozdredkuje lotnictwo/; ozy wojska nieprzyjaciela wyprowadzone są z garnizonów w nowe rejon; miejsca środków dowodzenia i powiadomienia lotnictwa, stanowisk dowodzenia itp. W wypadku stwierdzenia przegrupowania większej części elementów ugrupowania bojowego nieprzyjaciela staje się jasnym, że rozpoznanie w wyjątkowo krótkim czasie winno dostarczyć dokładnych danych o obrzynie i ilości obiektów, na większość których winny być wykonane uderzenia rakietowo - jądrowe.

W związku z powyższym, aby sprostać tak poważnym zadaniom rozpoznania, w sztabie wojsk rakietowych i artylerii armii w okresie wojny jak być dokonany szczegółowy podział pracy. Liczoność ze wszystkimi źródłami otrzymanymi danych o nieprzyjaciela winna być niezawodnie i ciągle, a prace organów rozpoznawczych winna być aktywne i dokładne.

Shof wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii winien być zawsze gotów, na bądanie dowódcy /szefa sztabu/ wojsk rakietowych i artylerii armii, sżozyc wyszerpujacy referat lub dać konkretne odpowiedzi na stawiane mu pytania dotyczące nieprzyjaciela, sżednać konkretne wnioski i przedstawić wykaz obiektów kwalifikujacych do wykonania na nie sżerzeń rakietowo-jądrowych. Treść sagadnich przedstawionych dowódcy wojsk rakietowych i artylerii armii w nasadzie będąc obojnacą następujace dane:

- ogólne sżrupowanie i sżkład bojowy wojsk nieprzyjaciela w psacie przewidywanych sżziałach armii i w sżkrajdzlach /ilość dywizji, w tym ilość dywizji pancernych, wojska jakich psąstw wchodzą w sżkład danego sżrupowania/;
- możliwa ilość sżkładów amunicji jądrowej, procent ich wykrycia i psżozenie/;
- możliwa ilość obiektów /celów sżpecyjalnych sżrodków napędu jądrowego nieprzyjaciela i procent ich wykrycia /sżrodki wykryte w garnizonach sżtacyjnych, w rejonach sżsrodkowania, rejonach wyszokliwienie i w rejonach stanowisk startowych/;
- możliwa ilość obiektów /celów/ taktycznych sżrodków napędu jądrowego, procent ich wykrycia i miejsce psżozenia/;
- wykryte stanowiska dowodzenia od dywizji wazyś/;
- psżisków psżeciwlotniczych /sżacz ogólnie tych które mogą być użyte do wykonania sżerzeń jądrowych do celów naziemnych/;
- sżtate garnizony wojsk nieprzyjaciela, rejonny do których mogą wyjść w wypadku alarmu/ rejonny sżajete psżez wojska nieprzyjaciela w danej chwili/;

- przewidywane działania wojsk pancernych, smecz-
niszowych i piechoty na wypadek gdy nieprzyja-
ciel pierwszy rozpoznaje działania i na wypadek,
gdy zostanie wykonane uderzenie uprzedzające
przez własne wojska;
- główne węzły komunikacji i urządzenia hydrotech-
niczne, niszczenie których/uszkodzenie/ decydująco
wpłynie na manewr wojsk nieprzyjaciela.

Równocześnie z otrzymaniem dyrektyw na przygotowanie
operacji, sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winien
otrzymywać wytyczne /narządzenie/ do organizacji rozpozna-
nia, które przykładowo winny zawierać następujące zagadnie-
nie:

- obiekty, rejony i kierunki skupienia wysiłku
wojsk rakietowych i artylerii armii w okresie
przygotowawczym i w toku operacji;
- zadania rozpoznania do wykonania środkami rozpozna-
nia artyleryjskiego armii;
- pododdziały lotnictwa artyleryjskiego przydzielone
dla sztabów wojsk rakietowych i artylerii armii;
czas i miejsce przybycia przedstawicieli lotnictwa;
- sposób wykorzystania lotnictwa artyleryjskiego
do rozpoznania w okresie przygotowawczym, czas i
sposób wykonania pierwszego masowego wylotu
lotnictwa rozpoznawczego i lotnictwa artyleryjskie-
go w chwili rozpoczęcia działań;
- czas przebiegania lotnictwa na okres przygotowaw-
czy oraz sposób i kolejność przebiegania w toku
operacji;
- sygnały rozpoznawcze i czułości dla lotnictwa
artyleryjskiego;
- nameracja środków napadu jądrowego nieprzyjaciela
i innych obiektów uderzeń jądrowych.

Podstawowym czynnikiem całości przedsięwzięć roz-
poznania w operacji są środki napadu jądrowego nieprzyja-
ciela.

Duża różnorodność i głębokie urzutowanie środków
napadu jądrowego nieprzyjaciela, jak również różnorodne
warunki przygotowania ich użycia wymaga, by zadania ich
rozpoznania wykonywane były wysiłkiem wszystkich rodzajów
rozpoznania.

Rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela winno być zorganizowane w ten sposób, by w każdym wypadku spełnione były następujące warunki:

- rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela winno być prowadzone ciągłe, niezależnie od warunków i sytuacji;
- środki napadu jądrowego winny być rozpoznane na czas, to znaczy do chwili doprowadzenia ich do pełnej gotowości użycia;
- do rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela wysunąć się najbardziej efektywne siły i środki rozpoznania;
- wykryte środki napadu jądrowego nieprzyjaciela utrzymuje się pod ciągłą obserwacją prowadzoną przez organy rozpoznawcze, aż do chwili wykonania na te środki uderzeń i określenia skutków tych uderzeń.

Dla osiągnięcia ściślego współdziałania w wykonywaniu zadań rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz innych obiektów uderzeń rakietowo - jądrowych, przez różne siły i środki rozpoznania, koniecznym jest scentralizowane kierowanie rozpoznaniem przez sztab ogólnowojskowy. W związku z tym sztab armii opracowuje ogólny plan rozpoznania w którym przewiduje się użycie wszystkich sił i środków rozpoznania, oraz koncentrację ich wysiłku do rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i innych ważnych obiektów/ celów/ dla wykonania na nie uderzeń jądrowych.

W opracowaniu planu rozpoznania armii oraz wykonaniu praktycznych przedsięwzięć z rozpoznania, bierze udział szef wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, który okazuje pomoc szefowi rozpoznania armii w dalszym ustalaniu koniecznej dokładności i terminowości w rozpoznaniu obiektów, do zniszczenia /obsadzenia/ których użyte będą wojska rakietowe.

Opracowanie planu rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii armii, jeżeli pozwalają na to warunki, należy wykonywać równocześnie z opracowaniem planu rozpoznania armii.

Plan rozpoznania, po opracowaniu go, winien być ciągle udokładniany i uzupełniany, odpowiednio do napływu nowych danych o nieprzyjacielu, oraz położeniu i działaniu własnych wojsk.

Podczas opracowania planu rozpoznania armii określa się konkretne zadania rozpoznania wykonywane na korzyść wojsk rakietowych przez wszystkie rodzaje rozpoznania, w tej liczbie i rozpoznania artyleryjskie, a szczególnie najeżdże się wszystkie przedsięwzięcia wykonywane w tym zakresie przez organy rozpoznania ogólnowojskowego. W czasie opracowania planu rozpoznania szef wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk rakietowych i artylerii winien uzgodnić i ustalić:

- przedsięwzięcia wykonywane oddziałami i pododdziałami lotni powietrznego i ogólnowojskowego rozpoznania na rzecz wojsk rakietowych i artylerii w okresie przygotowania i w toku operacji oraz jakich danych z rozpoznania w jakim czasie i z jaką dokładnością, można od nich oczekiwać;
- sposoby i środki współdziałania środków własnego i powietrznego rozpoznania artyleryjskiego z innymi środkami rozpoznania armii według czasu, rubieży i rejonów;
- sposób utrzymywania łączności pomiędzy poszczególnymi oddziałami /pododdziałami/ rozpoznania ogólnowojskowego i artyleryjskiego;
- sposób wymiany danych z rozpoznania między poszczególnymi sztabami i przekazywania wiadomości o środkach napadu jądrowego nieprzyjaciela do sztabu wojsk rakietowych armii;

Niepośrednią odpowiedzialność za organizację rozpoznania artyleryjskiego ponosi szef wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, który sprawuje ciągle kierownictwo w zakresie rozpoznania w stosunku do podległych sztabów, oddziałów i pododdziałów rozpoznania artyleryjskiego oraz organizuje współdziałanie z organami rozpoznania innych rodzajów wojsk w celu zabezpieczenia działań bojowych wojsk rakietowych i artylerii.

Pod pojęciem organizacji rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii występuje szereg przedsięwzięć, w liczbie których jako zasadnicze są następujące:

- wytyczne dowódcy / szefa sztabu/ wojsk rakietowych i artylerii do organizacji rozpoznania;
- postawienie zadań rozpoznania;
- kontrole organizacji rozpoznania w podległych sztabach i oddziałach;
- zbieranie, opracowanie i analiza danych z rozpoznania.

W wytycznych do organizacji rozpoznania dowódca /szef sztabu/ wojsk rakietowych i artylerii armii może określić:

- kierunki lub rejon/obiekty/, na których należy skupić główny wysiłek rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii w okresie przygotowawczym i w toku operacji;
- główne zadania rozpoznania;
- przedsięwzięcia dotyczące rozpoznania środków napędu jądrowego nieprzyjaciela;
- sposób współdziałania z innymi rodzajami rozpoznania;
- termin opracowania planu rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii armii;
- terminy wydania zarządzeń na rozpoznanie.

W czasie wydawania wytycznych lub po ich wydaniu dowódca wojsk rakietowych lub szef sztabu, którego bezpośrednio podlega szef wydziału rozpoznawczego, może zarządzać samodzielną pracę szefa wydziału swoich propozycji oddzielnie organizacji rozpoznania w całości lub oddzielnie wykonania tylko niektórych przedsięwzięć rozpoznawczych.

W dowolnym też czasie dowódca może zarządzać złożeniem referatu o nieprzyjaciela lub udzielenia odpowiedzi na niektóre tylko zagadnienia dotyczące nieprzyjaciela.

Szef wydziału rozpoznawczego powinien być przygotowany do samodzielnego konkretnych propozycji oddzielnie obiektów lub likwidujących się do użyczeń rakietowo-jądrowych. Propozycje te winny być opracowane na podstawie

paniszonej mapy rozpoznawczej i kartoteki obiektów i ujmować ogólną ilość rozpoznanych/przewidywanych/ obiektów oraz ilość najbardziej ważnych obiektów. Oprócz tego każdy obiekt powinien być szczegółowo przez niego przeanalizowany w celu określenia swojego stanowiska odpólnie wyboru punktu uderzenia z uwzględnieniem ważności i wartości elementów wchodzących w skład danego obiektu.

Planowanie rozpoznania w wojskach rakietowych i artylerii wykonuje się w celu szczegółowego opracowania zagadnień mających w operacji środków rozpoznania artyleryjskiego i uwzględnienia przedsięwzięć wykonywanych na korzyść wojsk rakietowych i artylerii przez inne rodzaje rozpoznania. W tym celu na mapie 1 : 200.000 zgodnie z zadaniem postawionym wojskom rakietowym i artylerii opracowuje się plan rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii armii na całą głębokość operacji.

W planie ujmuje się:

- jak najbardziej pełne dane o nieprzyjaciela, granicę państwową /linię demarkacyjną/ lub rubież położenia oddziałów enotowych własnych wojsk;
- pas działania armii;
- rejon fotografowania w pasie działania armii w okresie przygotowania i w toku operacji z podaniem kto wykonuje fotografowanie /lotnictwo rozpoznawcze, lotnictwo artyleryjskie/ skala/ ^{skala 1:100} terminy fotografowania, a dla lotnictwa artyleryjskiego ponadto wymaganą ilość samolotów do wykonania zadania;
- rejon i obiekty powietrznego rozpoznania warkowego/czas wykonania zadania, ilość samolotów lotnictwa artyleryjskiego /;
- lotniska lotnictwa artyleryjskiego na całą głębokość operacji i orientacyjny czas przebazowania;
- sygnały rozpoznawcze, zakresy fal łączności lotnictwa rozpoznawczego i lotnictwa artyleryjskiego;
- miejsca przedstawiciela lotnictwa artyleryjskiego i nasłuchowych odbiorczych urządzeń telewizyjnych rozpoznania artyleryjskiego/ jeżeli samoloty

- lotnictwa artyleryjskiego posiadają telewizyjne urządzenia nadawcze/;
- rejony wylotów śmigłowców lotnictwa artyleryjskiego i pasy rozpoznania w tych rejonach;
 - lądowiska śmigłowców na całej głębokości operacji;
 - miejsca rozlokowania baterii fotogrametrycznej sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii i jej przesunięcia w toku operacji;
 - rubryki rozwinąć i pasy rozpoznania dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego w okresie przygotowawczym i w toku operacji;
 - rubryki rozwinąć dywizyjnych środków rozpoznania artyleryjskiego / tylko w okresie przygotowawczym /.
- W treści opisowej / legendzie / winny być ujęte:
- zasadnicze dane o nieprzyjacielu / zestawienie sił i środków /;
 - konkretne zadania rozpoznania w okresie przygotowawczym i w toku danej operacji;
 - podział sił i środków;
 - numeryacje celów / obiektów /;
 - terminy i sposób składowania meldunków w rozpoznaniu;
 - inne zagadnienia organizacji rozpoznania.

Nie należy ujmować w żadnym wypadku ogólnych zadań regulaminowych sztabu wszystkim oficerom. Przy formułowaniu zadań przede wszystkim winno być ujęte co należy rozpoznać, gdzie, jakimi środkami i w jakim terminie. Podział sił i środków wykonuje się na mapie w formie tabeli.

Podział sił i środków rozpoznania artyleryjskiego uzależniony jest od konkretnej sytuacji, zadań oraz podziału wojsk rakietowych i artylerii. Może zaistnieć wypadek, że wszystkie siły i środki rozpoznania artyleryjskiego armii będą wykorzystywane scentralizowanie. Okres takiej centralizacji będzie miał miejsce wówczas, gdy jeszcze nie dokonano podziału artylerii i artyleria luźna nie została wprowadzona w rejony SO, a są możliwości użycia organów rozpoznawczych. Po dokonaniu podziału artylerii luźnej i wprowadzenia jej w rejony

rozwiniecie, uszczelnienie konicznosc bezposredniego zabezpieczenia jej w dane rozpoznania.

Zakladajac, ze na szczegolnie wojsk rakietowych i artylerii wystepuje eskadra lotnictwa artyleryjskiego, bateria fotogrametryczna / w dywizjonu dowodzenia dowodcy wojsk rakietowych i artylerii armii/, dywizjon rozpoznania artyleryjskiego armijnoy brygady artylerii i w niektorych wypadkach dywizjon rozpoznania artyleryjskiego, otrzymany ze sredkami wzmozczenia artylerii OND, w owczas jako jeden z wariantow podzialu sil i sredkow moze byc nastepujacy:

- w bezposrednim podporzadkowaniu dowodcy wojsk rakietowych i artylerii armii pozostaje eskadra lotnictwa artyleryjskiego i bateria fotogrametryczna;
- dywizjony rozpoznania artyleryjskiego brygad przydzielone sie tym dywizjom, ktorym zostala przydzielona wieksza ilosc wzmozczenia sredkow artyleryjskich / najczesciej ze sredkami brygad /.

Rowniez w formie tabeli w planie rozpoznania moze byc wykonana numeracja obiektow / celow / i jej podzial na poszczegolne rodzaje obiektow i wykonawcow.

Dla ukladzenia opracowania naplywajacych danych z rozpoznania i przekazywania ich poniej w formie kalendarza na wykonanie uderzen rakietowo jadowych lub ognia artylerii, korzystnym jest stosowanie nastepujacego sposobu numeracji:

a/ Składy amunicji jądrowej, środki napadu jądrowego w rejonach ześrodkowania, rejonach wyczekiwania i na stanowiskach startowych /ogniowych/, lotniska lotnictwa bojowego i transportowego używanego do przenoszenia ładunków jądrowych oraz transportu amunicji jądrowej i rakiet; numerować liczbami czterocyfrowymi z których pierwsza cyfra zawsze winna być zero /np. 0211/.

b/ Wszystkie obiekty / ze wyjątkiem wymienionych w punkcie a/, na które celowym jest wykonywanie uderzeń rakietowo - jądrowych / stanowiska dowodzenia, ześrodkowanie wojsk itp / numerować liczbami czterocyfrowymi, z których pierwsza cyfra winna być jeden /np. 1283, 1284 itd. /

a/ Takie cele jak:

- baterie artylerii polowej / działła / numerować zwykłymi warstwowymi wyróżnieniami od jednostki począwszy z dodaniem litery A /np. A1, A2 itd/;
- baterie moździerzy - jak baterie artylerii z dodaniem litery M /np. M1, M2 itd/;
- stacje radiolokacyjne - od jednostki z dodaniem R.

Inne rodzaje celów można numerować w analogiczny sposób przez dodanie początkowej litery /liter/ nazwy celu.

Plan rozpoznania podpisuje szef wydziału rozpoznawczego i szef sztabu, z zatwierdzeniem dowódcy wojsk rakietowych i artylerii armii. Należy podkreślić, że ilość i rodzaj umownych sagadnich w planie rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii armii zależą będzie od konkretnej sytuacji armii czasu przewidzianego na jego opracowanie. W każdym jednak wypadku plan rozpoznania winien być opracowany w takim zakresie, który jest konieczny szefowi wydziału rozpoznawczego do przewidzianego w odpowiednim czasie postawienia zadań rozpoznawczych wykonawcom. Należy dążyć aby na opracowanie planu rozpoznania zostały w miarę możliwości jaknajmniej czasu, przez co pozostanie go więcej na wykonanie konkretnych przedsięwzięć rozpoznawczych przez wykonawców.

Stawianie zadań rozpoznania odbywa się na podstawie planu rozpoznania w formie zarządzeń do rozpoznania. W zależności od sytuacji, zarządzenia do rozpoznania mogą być wydane pisemnie lub ustnie w imieniu dowódcy wojsk rakietowych i artylerii armii.

Zarządzenie do rozpoznania wydaje szef sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii lub zgodnie z jego wytycznymi szef wydziału rozpoznawczego.

Treść sagadnich umownych w zarządzeniach do rozpoznania powinna zawierać następujące dane:

- dane o niyprzejścielu, których nie ma dane wykonawca, a konieczne są do wykonania stawianych zadań rozpoznania;
- niezbędne dane o wojskach własnych;
- przydzielone siły i środki;

- konkretne zadanie rozpoznania z wskazaniem rejonów /celów, obiektów, kierunku głównego wysiłku/ rozpoznania;
- terminy wykonania stawianych zadań;
- sposób i terminy składania meldunków / sprawozdań/ i rozpoznania;
- podział /sposób/ numeracji celów /obiektów/;
- wskazówki organizacyjne itp.

Zrozumiałe jest, że w zależności od wykonawców treść zarządzenia do rozpoznania będzie różna.

Etat wojsk rakietowych i artylerii armii zarządzanie do rozpoznania wydaje dla:

- dowódcy eskadry lotnictwa artyleryjskiego;
- dowódców artylerii dywizji;
- dowódców oddziałów /pododdziałów/ rozpoznania artyleryjskiego będących w bezpośrednim podporządkowaniu etatu wojsk rakietowych i artylerii armii;
- załóg samolotów /samolotów/ lotnictwa artyleryjskiego znajdujących się w powietrzu.

Dla przykładu można przytoczyć, jako jeden z możliwych wariantów, treść zarządzenia rozpoznania dla dowódcy eskadry lotnictwa artyleryjskiego.

Zarządzenia nawet w tym wypadku w zarządzaniu mogą być następujące:

- dane o położeniu i działalności nieprzyjaciela;
- dane o sytuacji powietrznej, a szczególnie o rozmieszczeniu stanowisk startowych /ogólnych/ przeciwlotniczych pocisków rakietowych i artylerii przeciwlotniczej; rozpoznane najbardziej ważne obiekty /cele/;
- położenie i charakter działań wojsk własnych;
- zadania fotografowanie powietrzne, rozpoznania wzrokowe /^{do} radiotelegraficznego w okresie przygotowania i w toku operacji, szczególnie rozpoznania i rozpoznania dodatkowego środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i obiektów przewidzianych do zniszczenia uderzeniami rakietowo - jądrowymi;

- terminy dostarczenia filmów w wykonanego fotografowania do baterii fotogrametrycznej lub materiałów w wstępnego ich opracowania.
- następcie eskadrolotów w okresie przygotowawczym i w toku operacji;
- ilość samolotów - wylotów z eskadry na korzyść dowódców artylerii dywizji;
- podział lotnictwa artyleryjskiego, czas i miejsce meldowania się przedstawicieli lotnictwa artyleryjskiego ze środkami łączności;
- sposoby wycofania samolotów z lotniska i utrzymania z nimi łączności w powietrzu;
- miejsce rozmieszczenia nasieniowych telewizyjnych urządzeń odbiorczych /jeżeli samoloty lotnictwa artyleryjskiego posiadają telewizyjne urządzenia nadawcze/;
- lotniska eskadry i orientacyjny czas przebazowania się na nie;
- charakterystyczne cechy użycia eskadry w danej operacji lub w poszczególnych jej okresach;
- ilość żaków i okres w ciągu którego winny one być w gotowości nr 1;
- numeracja obiektów /celów/;
- sposób i kolejność przekazywania danych o nieprzyjacielu z powietrza¹ z lotniska oraz danych z rozpoznania fotograficznego;
- wszelkie organizacyjne / sposoby i metody rozpoznania opracowania materiałów fotografowania, sposoby użycia służbowe itp./.

Aby dać możliwość oddziałać /pododdziałem/ rozpoznawczym lepiej przygotować się do wykonania zadań i rozpoznania możliwie wcześniej rozpoznanie nieprzyjaciela, celowym jest wydawanie wstępnych narządzeń rozpoznania nie czekając na zakończenie^{opracowania} /planu rozpoznania w całości i ze wszystkimi szczegółami.

Współdziałanie w rozpoznaniu na korzyść wojsk zwiadowczych i artylerii armii organizowane jest zgodnie z planem rozpoznania armii.

W związku z tym sztab wojsk rakietowych i artylerii armii
r jak najkrótszym czasie winno wykonać wszystkie przed-
sięwzięcia dotyczące ^{tego} zorganizowania. W tym celu winno być
organizowane współdziałanie między lotnictwem artyleryjskim
i odpowiednimi pododdziałkami lotnictwa rozpoznawczego
armii, między pododdziałkami liniowego i elektronicznego
rozpoznania artyleryjskiego a odpowiednimi pododdziałkami
rozpoznania ogólnowojskowego i specjalnego oraz innymi
komórkami organów rozpoznawczych. Podczas organizacji
współdziałania uzgodnić się i ustalić sposób łączności,
wymiany danych o rozpoznaniu, sposób i metody wykonania
zadań w jednym a tym samym rejonie lub związanym z roz-
poznaniem tego samego obiektu. Szczególna uwaga winna być
poświęcona na organizację współdziałania pomiędzy oddziałami
/pododdziałkami/ lotnictwa artyleryjskiego i rozpoznawczego.
Udział w organizowaniu tego współdziałania winni wziąć:
szef rozpoznania armii, szef wydziału rozpoznawczego sztabu
wojsk rakietowych i artylerii armii, dowódcy oddziałów
/pododdziałków/ wydziałowego lotnictwa oraz przedstawiciele
armii lotniczej i lotnictwa artyleryjskiego przy sztabie
armii i sztabie wojsk rakietowych i artylerii armii.
W czasie opracowania zasadnień współdziałania szczególnie
powinny być podzielenie zadania wykonywane przez poszczegól-
nych wykonawców, oraz i skala fotografowania, sposób wymia-
ny wiadomości między oddziałami/pododdz./ lotniczymi oraz
sposób przekazywania ich w toku wykonywania zadań.

Przewiduje się również sposób wzajemnego wykorzysta-
nia lotnisk lotnictwa rozpoznawczego, dla tych eskadr
/pułków/, lotnisk których zostały wykryte, zniszczone
uderzeniami jądrowymi, skażone środkami promieniotwórczymi,
chemicznymi, lub niebyłe przez desanty powietrzne/grupy
dywersyjne/ nisprzejściła.

Podczas opracowania współdziałania winny być również
uzgodnione, w czasie i w zasięgu, zadania wykonywane przez
samoloty lotnictwa artyleryjskiego i liniowego w celu
wyeliminowania możliwości niepotrzebnego dublowania się.
W czasie prowadzenia natomiast powietrznego rozpoznania
warunkowego w nocny także dublowanie jak korzystne gdyż

oświetlenie terenu wykonane przez zrzuśnięcie bomb oświetla-
jących przez samoloty może być z powodzeniem wykorzysty-
wane przez śmigłowiec prowadzące rozpoznanie w nad rejonów
ugrupowania własnych wojsk. Ponadto obserwacja w warunkach
nocnych jednego rejonu równocześnie z góry i z boku zwiększa
możliwość rozpoznania nieprzyjaciela.

W czasie organizacji współdziałania/nie szczegól-
nie, dywizja/pomoczą pododdziałami śmigłowców i ogniowymi
pododdziałami przewidzianymi do oświetlenia terenu w okreś-
lonych rejonach rozpoznania w warunkach nocnych, należy
się spodziewać wywołania ognia, reżim ognia i sposób przeniesie-
nia ognia w celu oświetlenia innego rejonu.

Organizacja współdziałania winna być utrzymywana
przez cały czas trwania operacji i uaktędniana zgodnie ze
zmianami warunków i sytuacji bojowej.

Kontrola organizacji rozpoznania jest jednym
z niezbędnych warunków właściwego zabezpieczenia wojsk
rakietowych armii w dane w rozpoznaniu.

Po wydaniu rozkazów rozpoznania, sztab wojsk rakie-
towych i artylerii armii winien kontrolować ich wykonanie
oraz udzielać pomocy podległym sztabem i oddziałom/pod-
oddziałom/rozpoznawcom artyleryjskiego.

W zależności od warunków, formy i sposoby kontroli
mogą być różne: wyjazdy do podległych sztabów i oddziałów
/pododdziałów/ rozpoznawców, pytania, badania i wyjaśnie-
nie za pomocą technicznych środków łączności, oznaczenie
zad terminowością przedstawiania danych z rozpoznania
/meldunków, sprawozdań /i ty.

W czasie kontroli należy upewnić się czy podległe
organy rozpoznawcze prawidłowo zrozumiały otrzymane zada-
nia, jak są przygotowane do wykonania lub wykonują otrzy-
mane zadania /zwłaszcza w warunkach nocnych/, jak zostało
organizowane współdziałanie w zakresie rozpoznania, czy
zostały uwzględnione specyficzne warunki danej operacji
oraz ustalić jakie środki maskowania i przeciwd-
ziałania stosuje nieprzyjaciel i w jakim stopniu obniżają
one skuteczność rozpoznania.

W toku kontroli winny być również propagowane osiągnięcia i doświadczenia w prowadzeniu rozpoznania przez poszczególne oddziały/pododdziały/ czy rodzaje rozpoznania. Największej uwagi winno się poświęcić kontroli i pomocy oddziałom/pododdziałom/ lotnictwa artyleryjskiego i śmigłowców oraz baterii fotogrametrycznej ze względu na to, że od dokładności, terminowości i wydajności pracy tych pododdziałów w największym stopniu zależy właściwe zabezpieczenie pod względem rozpoznawczym wojsk rakietowych armii. Do zakresu kontroli pododdziałów lotnictwa artyleryjskiego przede wszystkim winno należeć: sprawdzenie stanu materiału - technicznego zabezpieczenia/ eskadry; ustalenie ilości samolotów zdolnych do wykonywania zadań w warunkach nocnych i w trudnych warunkach atmosferycznych; zabezpieczenie w mapy topograficzne o dużej skali / materiały fotogrametryczne/ i stan łączności. W baterii fotogrametrycznej należy kontrolować przede wszystkim pracę odczytawczy zdjęć lotniczych, od których w istotnym wyniku zależy dokładność otrzymanywanych współrzędnych obiektów odczytanych ze zdjęcia oraz ilość prawidłowo odczytanych obiektów.

IV. ZASADY UŻYCIA ODDZIAŁÓW/PODODDZIAŁÓW/ LOTNICTWA

ARTYLERYJSKIEGO.

Zasady użycia samolotów lotnictwa artyleryjskiego

Lotnictwo artyleryjskie we współczesnych operacjach jest zasadniczym środkiem rozpoznania wojsk rakietowych i artylerii. Oddziały /pododdziały/ lotnictwa artyleryjskiego przeznaczone są do wykonywania następujących zadań:

1. Rozpoznanie i rozpoznanie dodatkowe środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz obiektów, na które mogą być wykonywane uderzenia rakietowo - jądrowe przez oddziały rakietowe armii.
2. Kontrola maskowanie ugrupowania bojowego wojsk rakietowych i artylerii armii przez obserwację wzrokową i fotografowanie.
3. Kontrola wykonywanych uderzeń rakietowo - jądrowych przez wojska rakietowe armii.

4. Reprezentacja ognia artylerii /na szczeblu dywizji/.

W celu wykonania powyższych zadań oddziały/pododdziały/ lotnictwa artyleryjskiego są wyposażone w odpowiednie typy samolotów z niezbędnym oprzyrządowaniem rozpoznawczym.

Wyposażenie samolotów lotnictwa artyleryjskiego pozwala, podczas wykonywania jednego lotu w dziennych warunkach, na wykonanie fotografowania przestopadłego/kąt nachylenia odjęć nie przekracza 3° /pasa terenu o szerokości 3 km i głębokości do 100 km w skali $1 : 4000 - 1 : 5000$.

Samoloty wyposażone w lotnicze kamery fotograficzne do fotografowania perspektywicznego mogą wykonywać fotografowanie perspektywiczne odzinka do 100 km na głębokość około 15 km w skali/na głównej horyzontalnej/ około $1 : 5000$.

Ten sposób fotografowania pozwala na wykonywanie zadań w-rod ugrupowania własnych wojsk /wadźn gromad państwowej, linii demarkacyjnej itp/. Część samolotów również posiada lotnicze kamery fotograficzne specjalne, pozwalające na wykonanie fotografowania w małych wysokościach i w trudnych warunkach /zmierzach, świt, zmęglenia itp/.

Podczas wykonywania zadań w nocy samoloty mogą zabierać odpowiednią ilość bomb specjalnych i odpowiednio do ich ilości fotografować pojedyncze rejonu. W skali rzędu $1 : 4000$ można przy pomocy jednej fotobomby sfotografować rejon 1×1 km, lub w tej samej skali jeden rejon ogólny równy sumie powierzchni pojedynczych rejonów.

Każda załoga samolotu jest zdolna przeprowadzić rozpoznanie wiarokowe 1-2 rejonów /obiektów/ w warunkach dziennych. Maksymalna powierzchnia rozpoznawanego wiarokowo rejonu nie powinna przekraczać 100 km^2 . W warunkach nocnych załogi samolotów mogą zabierać odpowiednią ilość bomb oświetlających i w zależności od ich ilości prowadzić rozpoznanie takiej samej ilości rejonów o promieniu do 3 km. Każda załoga podczas lotów na wykonanie zadań rozpoznania, powinna oprócz mapy lotnej posiadać mapę rejonu rozpoznania w dużej skali dla określenia współrzędnych obiektów/celów/.

Natężenie wylotów lotnictwa artyleryjskiego określa się zazwyczaj wychodząc z następujących norm:

normalne natężenia - półtora - dwa eskadro-wyloty, zwiększone natężenie - 2-3 eskadro-wyloty na dobę. Czas trwania zwiększonego natężenia nie może przekroczyć 5 dob. Powyższe normy natężenia ujmują straty i dni techniczne. W celu zabezpieczenia wylotu samolotów z eskadry w jak najkrótszym czasie, zgodnie z wytycznymi sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, jedna - dwie załogi każdej eskadry powinny znajdować się na lotnisku w gotowości nr 1.

Zadanie na rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w zależności od czasu może być wykonywane przez fotografowanie powietrzne w dużej skali/rzędzie 1 : 5000 i większej/ i rozpoznanie wzrokowe. Dość często załoga podczas jednego wylotu stosuje obydwa rodzaje rozpoznania równocześnie lub kolejno, przy czym w zasadzie najpierw przeprowadza się rozpoznanie wzrokowe, a po przekazaniu danych z samolotu, na drugim zejściu wykonuje się fotografowanie prostopadłe. Fotografowanie jest czynnością dodatkową w celu otrzymania bardziej dokładnych danych o danym obiekcie /celu/.

Dane rozpoznania wzrokowego pozwalają założyć na podstawie dokładnego zejścia na obiekt / cel/ w celu wykonania fotografowania w wypadku, gdy przeprowadza się fotografowanie ważnych obiektów / celów/ rozpoznanych wcześniej innymi środkami /szczególnie środki napadu jądrowego nieprzyjaciela/. Najbardziej korzystnym jest stosowanie aparatury fotograficznej jednostopniowego działania. Przy zastosowaniu wyżej wymienionej aparatury gotowe zdjęcie lotnicze otrzymuje się w czasie lotu w przeciągu 1-2 minuty od chwili wykonania fotografowania.

Podczas rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela za pomocą fotografowania niejednokrotnie zachodzi konieczność fotografowania stosunkowo dużych rejonów prawdopodobnego rozmieszczenia stanowisk startowych /ogniowych/ tych środków. W zależności od konkretnego położenia zasadniczego sgrupowania wojsk nieprzyjaciela i warunków terenowych, stanowiska startowe/ogniowe/ tych środków mogą być rozmieszczone w całym pasie działania armii na odległości od 4-50 i więcej kilometrów od granicy

państwowej /linii demarkacyjnej/ lub linii styczności walczących wojsk.

Przyjmując decyzję na rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela za pomocą fotografowania, należy realnie uwzględnić czas niezbędny na uzyskanie danych z samolotu, postawienie zadań i ich doprowadzenie do wykonawców.

Dla przykładu można przytoczyć następującą kalkulację.

Start samolotu w położeniu gotowości nr 1	- 10 minut.
Wyjście samolotu w rejon fotografowania	- 15-20 minut
Powrót na lotnisko	- 15-20 "
Dostarczenie kasety do fotolaboratorium	- 10 minut
Fotolaboratoryjne opracowanie /do otrzymania mokrego filmu/.	- 30 minut.

razem: 1 godz. 20 min
do 1 godz. 30 min

Ponadto potrzebny jest czas na odczytanie filmu /odczytanie jednego zdjęcia mokrego filmu przez jednego czytelnika około 10 - 15 minut/.

W zależności od ilości zdjęć w danym filmie, przypadających na jednego odczytywanego, czas na odczytanie może wahać się w dość znacznych granicach. Dlatego też czas /otrzymanie wyników fotografowania powietrznego może wynosić od 1,5 do kilku godzin.

W celu skutecznego rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela winny być w jak największym stopniu uwzględnione dane przeprowadzające innych rodzajów rozpoznania. Przy rozpoznaniu środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, jak również innych obiektów, szczególnie ważną rolę odgrywa wiarygodność danych z rozpoznania i dokładność współrzędnych rozpoznanego celu.

W celu zwiększenia wiarygodności danych z rozpoznania, oprócz wskazanych dwóch sposobów rozpoznania wykonywanych równocześnie przez jeden samolot; korzystnym jest stosować przescelowywanie innych samolotów, znajdujących się w powietrzu, na potwierdzenie wykrytego środka napadu jądrowego /obiekta, celu/.

Należy przy tym uwzględnić, że jeżeli na rozpoznanie wzrokowe wykrytego obiektu / celu / wysłać z lotniska nowy samolot, to od momentu postawienia zadania, dane od niego mogą otrzymywać w granicach 35-40 minut.

Start samolotu z polecenia gotowości nr 1 - 10 minut.
Wyjście z rejonu obiektu / celu / - 15-20 min.
Rozpoznanie celu, namieszczenie go na mapę,
określenie współrzędnych i przekazanie danych - 10 minut.

Razem: 35-40 minut.

Stosując natomiast do potwierdzenia danych przecełowanie samolotów w powietrzu, to na uzyskanie danych potrzeba tylko około 20 minut.

Przejście zadania i wykreślenie kursu - 5 minut
Wyjście w rejon celu - 5 minut
Rozpoznanie celu, namieszczenie go na mapę,
określenie współrzędnych i przekazanie danych - 10 minut

Razem: - 20 minut

W ten sposób przy zastosowaniu przecełowania samolotów w powietrzu uzyskuje się średnio 2 razy więcej czasu w porównaniu z wysłaniem samolotu z lotniska.

Rozpoznanie dodatkowe obiektów, przewidzianych do zwalczania uderzeniami rakietowo - jądrowymi wykonuje się w ten sam sposób jak rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela / obiektów, celów/. Dodatkowo w celu potwierdzenia obecności obiektu / celu / mogą być stosowane urządzenia obserwacji telewizyjnej.

Należy jednak przy tym uwzględnić, że przy zastosowaniu istniejących obecnie urządzeń telewizyjnych, otrzymanie danych pomiarowych o obiektach / celach / jest niemożliwe. W związku z powyższym zastosowanie obserwacji telewizyjnej najbardziej korzystnym jest przed wykonaniem uderzenia na dany obiekt / cel / mając na względzie to, że dane pomiarowe o danym obiekcie / celu / uzyskane były już wcześniej innymi sposobami rozpoznania.

Charakterystyczną cechą rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela jest konieczność nie tylko wykrycia tych środków, określenia współrzędnych i wynierów bojowych rejonów /stanowisk/ ale również, jako jeden z bardzo ważnych czynników, należy określić stopień ich gotowości do wystrzału.

W tym celu służby samolotów i odzyskiwane pododdziały fotografometryczne, winni mieć w wysokim stopniu opanowane cechy obsługujące tych środków, w tej liczbie i cechy charakteryzujące stopień gotowości środków napadu jądrowego nieprzyjaciela do wystrzału.

Kontrola maskowania agrupowania bojowego wojsk rakietowych i artylerii przeprowadza się zgodnie z decyzją dowódcy wojsk rakietowych i artylerii oraz, pojedynczymi wylotami samolotów i samolotów lotnictwa artyleryjskiego. W zależności od sytuacji i warunków może być stosowane fotografowanie lotnicze w dużej skali lub obserwacja wzrozkowa.

Obserwacji telewizyjnej w zasadzie nie stosuje się. Podkreślone jest to tym, że nieprzyjaciel może stosować specjalną aparaturę odbiorczą i w ten sposób określić rejon rozmieszczenia własnych wojsk rakietowych i artylerii. Należy uwzględnić, że nieprzyjaciel przy organizacji rozpoznania szczególną uwagę skupia na rozpoznaniu naszych oddziałów rakietowych. Dlatego należyte maskowanie wojsk rakietowych i systematyczna jego kontrola są jednym z niezbędnych warunków zabezpieczenia żywotności oddziałów /pododdziałów/ wojsk rakietowych.

Siłki lotnictwa artyleryjskiego należy się również do kontroli uderzeń rakietowo - jądrowych, wykonywanych szczególnie na obiekty /cele/, znajdujące się na znacznej głębokości, kontrola których za pomocą środków naziemnego rozpoznania artyleryjskiego w rejonów rozmieszczenia wojsk własnych jest niemożliwa.

Celem kontroli uderzeń rakietowo - jądrowych jest przede wszystkim ustalenie faktu wybuchu rakiety, jak również stopnia skutków uderzenia, określenie skutków uderzenia na sąsiednie obiekty, zmianach wywołanych uderzeniem w terenie, przemiana w których powstały pożary i ich rozmiary.

Lotowe samoloty równocześnie z kontrolą uderzeń rakietowo - jądrowych własną prowadzić rozpoznanie nowych obiektów lub dodatkowe rozpoznanie wykrytych już obiektów, uszkodzenia których w wyniku uderzenia na inny obiekt może nie nastąpić. Samoloty przy tym również będą podlegały to, że w wyniku wykonanego uderzenia, szeregu obiektów, położonych w bezpośredniej styczności z obiektem, na który zostało wykonane uderzenie, będącymi sąsiadami do miejsca swego własnego położenia ułatwiają rozpoznanie z powietrza.

Prace trujące szczególnie wykonanie zadań kontroli uderzeń rakietowo - jądrowych, należy brać pod uwagę następujące zagadnienia:

Podczas wykonania uderzenia rakietowo - jądrowego na obiekt / cel / położony na znacznej głębokości, ponieważ środki rozpoznania nie zawsze będą w stanie ustalić czy wpływ nastąpił. Szczególnie trudność w tym względzie występuje wówczas gdy w stosunkowo krótkich odstępach czasu wykonywane jest szereg uderzeń / uderzenia masowe /. W wyniku powyższego ustalenie za pomocą samolotów lotnictwa obserwacyjnego faktu wybuchu rakiet jest jednym z najważniejszych zadań kontroli uderzeń rakietowo - jądrowych.

Stopień zniszczenia / obciążenia / sąsiedniego obiektu oraz obiektów z nim sąsiadujących, może być określony, z zasadniczo tylko orientacyjnie, przez ustalenie zmianzeń wynikłych z fali uderzeniową, promieniowaniem świetlnym i skażeniami radioaktywnymi.

Ponadto należy ustalić charakter występowanych przez nieprzyjaciela przedsięwzięć w likwidacji skutków uderzenia / wyprowadzenie sił tywnych, przywrócenie zdolności bojowej obiektu /. Jeżeli nieprzyjaciel stosuje przedsięwzięcia skierowane do przywrócenia zdolności bojowej danego obiektu, wówczas należy określić czas, w jakim dany obiekt będzie przedstawiał poważne zagrożenie dla wojsk własnych / szczególnie środki napędu jądrowego nieprzyjaciela / i wyznaczyć konieczność wykonania dodatkowego uderzenia na ten sam obiekt.

Określenie niszczeń w terenie wywołanych uderzeniem, /złamaniem, w którym powstały pożary i ich rozmiary/ konieczne jest ze względu na to, by móc właściwie określić ich wpływ na manewr wojsk nieprzyjaciela. Powyższe dane zarejestrowane w swoim czasie do artaku Frontu, mogą być również wykorzystane w celu uściślenia kierunków działania swiatek operacyjnych i oddziała wojsk ukrywających oraz rejonów i czasu wysadzenia /parutów/ /szantów/ powietrznych.

W ten sposób wyniki kontroli uderzeń rakietowo-jądrowych wykonywanej przez lotnictwo artyleryjskie, mają poważny wpływ na działania zarówno oddziałów wojsk rakietowych i artylerii jak również oddziałów ogólnowojskowych.

Kontrolę uderzeń rakietowo-jądrowych wykonuje się w zasadzie przez obserwację wzrokową. Wyniki kontroli w czasie wykonywania tego zadania za pomocą samolotu oznacza na mapie o danej skali lub na jezdni lotniczym i natychmiast przekazuje do dowódcy. Kontrola uderzeń wykonywanych na takie obiekty, które nie stwarzają konieczności natychmiastowego meldowania wyników tej kontroli, może być wykonywana za pomocą fotografowania powietrznego.

Podczas stawiania załogi samolotu lotnictwa artyleryjskiego zadań do kontroli uderzenia rakietowo-jądrowego, winno być podane:

- obiekt kontroli;
- sąsiednie obiekty /rejon/ podlegające obserwacji;
- czas wyjścia samolotu w rejon obiektu;
- sposób meldowania wyników kontroli.

Wyjście samolotu w rejon obiektu /celu/ określa się zazwyczaj w czasie 15-20 minut po wykonaniu uderzenia w celu zachowania warunków bezpieczeństwa załogi i samolotu.

W wypadku, gdy wykonywanych jest kilka uderzeń, czas wyjścia samolotu nad dany rejon /obiekt/ ustala się z uwzględnieniem wszystkich wybuchów na trasie lotu samolotu.

Kierunek wyjścia samolotu na obiekt /cel/ kontroli określa się z uwzględnieniem kierunku przesuwania się obłoku radioaktywnego zarówno kontrolowanego uderzenia jak również innych uderzeń wykonywanych w danym rejonie lub na trasie lotu.

Poprowadzenie ognia artylerii lufowej za pomocą samolotu, wykonuje się zgodnie z dotychczas obowiązującymi instrukcjami i przyjętymi zasadami.

Basowanie eskadry lotnictwa artyleryjskiego w zasadzie odbywa się na jednym lotnisku, oddalonym od granicy państwowej /linii demarkacyjnej/ lub linii styczności wojsk na odległość 120-150 km. W toku operacji dokonuje się przebasowania na nowe lotniska skokami do 100-200 km od poprzedniego lotniska.

Lotnisko na pierwsze przesunięcie eskadry lotnictwa artyleryjskiego z zasady przygotowuje się w rejonie rozmieszczenia wojsk własnych w pobliżu granicy państwowej /linii demarkacyjnej/ lub linii styczności walczących wojsk.

Baterię fotogrametryczną rozmieszcza się zazwyczaj na lotnisku lub w bezpośredniej od niego odległości. Przesunięcie baterii planuje się z uwzględnieniem przebasowania /eskadry/ lotnictwa artyleryjskiego w toku operacji, czasu koniecznego na jej przesunięcie oraz rozwinięcie na nowym miejscu. W wyjątkowych wypadkach w zależności od warunków, bateria fotogrametryczna może być również rozmieszczona i przegrupowywana razem ze sztabem wojsk rakietowych i artylerii armii.

Dowodzenie eskadrą przez sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winno odbywać się za pośrednictwem przedstawiciela lotnictwa artyleryjskiego, znajdującego się ze środkami łączności radiowej przy dowódcy wojsk rakietowych i artylerii armii.

Dla łączności sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii z lotniskiem lotnictwa artyleryjskiego, oprócz radiostacji artyleryjskiej, wykorzystuje się łączność przewodową i radiową sztabów ogólnowojskowych, armii lotniczej oraz śmigłowiec i inne środki łączności ruchomej. Przedstawiciel lotnictwa artyleryjskiego utrzymuje łączność z eskadrą na lotnisku, samolotami znajdującymi się w powietrzu oraz przyjmuje od nich dane z rozpoznania za pomocą własnych środków radiowych.

Eskadry samolotów lotnictwa artyleryjskiego w zasadzie winny być wykorzystywane scentralizowanie na szczeblu sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii.

W wypadku gdy w eskadrach znajdują się samoloty wyposażone w nadawcze urządzenia obserwacji telewizyjnej, telewizyjne urządzenia odbiorcze rozmieszcza się na stanowiskach dowodzenia i wysuniętych stanowiskach dowodzenia, w celu jednoczesnego zabezpieczenia odbioru danych z rozpoznania na tych stanowiskach dowodzenia.

2. Zasady użycia śmigłowców lotnictwa artyleryjskiego

Śmigłowce lotnictwa artyleryjskiego używa się do wykonywania następujących zadań :

1. Rozpoznanie taktycznych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i innych bliskich obiektów /celów/ oraz dodatkowego rozpoznania obiektów /celów/ przewidzianych do wykonania na nie uderzeń rakietami taktycznymi.
2. Kontrola maskowania ugrupowania bojowego oddziałów /pododdziałów/ wojsk raketowych.
3. Kontrola uderzeń jądrowych, wykonywanych rakietami taktycznymi.
4. Poprawienie ognia artylerii luźowej.

Do wykonania wyżej wymienionych zadań wykorzystywane są śmigłowce typu SM-1 /SM-2/.

Przy rozpoznaniu wzrokowym, każdy śmigłowiec winny być wyposażony w mapy o dużej skali i niezależnie od tego w zdjęcie fotografowania powietrzane /prostokątne lub perspektywiczne/.

Podczas organizacji rozpoznania za pomocą śmigłowców należy brać pod uwagę ich możliwości dyktowane danymi taktyczno-technicznymi.

I tak, śmigłowiec może wykonywać loty w dzień i w nocy z prędkością do 180 km/godz., nabierać wysokość 1000 m wzniesienia się w przeciągu 2,5 minuty, a wysokość 3000 m /pułap/ w przeciągu 6,5 minuty oraz spuszczać się z prędkością 6-7 m/sek. Czas trwania lotu bojowego śmigłowca może wynieść do 2 godz./pełny wylot - około 3 godz./.

Normy natężenia wylotów dla eskadry /klucza śmigłowców/ przyjmuje się takie same jak dla pododdziałów samolotów lotnictwa artyleryjskiego tj. - przy normalnym natężeniu 1,5 - 2 eskadry /kluczo-wyloty na dobę/ - przy zwiększonym natężeniu - 2-3 eskadry /kluczo-wyloty/ na dobę w okresie do pięciu dni.

Na każdą następną dobę ponad pięć przyjmuje się natężenie - normalne.

Należy nadmienić, że długotrwałe wloty śmigłowców na rozpoznanie, rzędu 2 godzin, stosuje się tylko w tym wypadku, kiedy zachodzi konieczność utrzymania stałych

dyżurów śmigłowców w powietrzu. Wypadki takie istnieją w zasadzie tylko w okresach masowych działań bojowych i w warunkach nocnych.

W innych wypadkach stosuje się krótkotrwałe wyloty śmigłowców w granicach 20-30 minut, w celu rozpoznania pojedynczych rejonów lub obiektów. Ilość krótkotrwałych wylotów każdego śmigłowca może wynosić 6-8 i więcej wylotów na dobę. We wszystkich wypadkach wykorzystanie śmigłowców stosuje się z uwzględnieniem danych otrzymanych z innych rodzajów rozpoznania.

Dla każdego klucza śmigłowców wyznacza się rejon lotów, który uzgadnia się z szefem OPL odpowiedniej dywizji i szefem OPL armii.

Uwzględnić się przy tym, że śmigłowce w celu zapewnienia bezpieczeństwa w stowanku do lotnictwa myśliwskiego nieprzejsciele winny wykonywać zadania w strefie osłony własnej artylerii przeciwlotniczej. Przednia rubież rejonów wylotów śmigłowców winna znajdować się na odległości 4-6 km od granicy państwowej /linii demarkacyjnej/ lub przedniego skraju wojsk własnych. Konkretne rozwiązanie tego zagadnienia winno być określone w oparciu o dane położenia baterii artylerii przeciwlotniczej, baterii przeciwlotniczych pocisków rakietowych nieprzejsciele i zasięg ich ognia w płaszczyźnie poziomej i pionowej. W sprzyjających warunkach w celu wykonania ważnych zadań rozpoznania, pojedyncze wyloty śmigłowców mogą być stosowane i poza granicę nakananej rubieży wylotów.

W rejonie wylotów śmigłowców wybiera się dobrze widoczne z powietrza punkty terenowe. W warunkach nocnych, w wypadku konieczności rejon wylotów śmigłowców oznaczona się odpowiednimi świetlnymi punktami orientacyjnymi. Wysokość lotu śmigłowców podczas rozpoznania winna wahać się w granicach 50-200 m.

Z każdego rejonu wylotów śmigłowców określa się pas rozpoznania na głębokość możliwą do osiągnięcia w konkretnych warunkach obserwacji. Na podstawie doświadczeń, ustalono, że w dobrych warunkach widoczności od miejsca obserwacji śmigłowca możliwe jest obserwowanie poszczególnych celów na następujące odległości:

Pododdziały artylerii zajmujące stanowiska ogniowe o zasięgu do	- 10-12 km
Artyleryjskie stacje radiolokacyjne /typu SHAR, ARSON/ na stanowiskach do	- 6 km
Kolumny szoligów i piechoty susteryzowanej do	-20 km
Strzelające działa artylerii kalibru od 100mm wzrost do	-20 km
Transporty kolejowe do	-20 km
Ścinki nie maskowane powód przesłan - szelgowych i strzeleckich do	-6-8 km
Wybuchy pocisków odłamkowo-burzących kalibrów 152 mm i większych do	-20 km
Wybuchy pocisków odłamkowo - burzących kalibru 122 mm i mniejszych do	-15 km

Ważniejsze normy odnoszą się do obserwacji przy pomocy przyrządów optycznych. Przy obserwacji "gołym" okiem zasięg zmniejsza się przeciętnie o 30%.

Wiekorzystanie warunków atmosferycznych ograniczają w bardzo poważnym stopniu użycie śmigłowców. Podczas silnej burzy, dymu, opadów śniegów, obniżeniu oraz prędkości wiatru przysięmonego przekraczającej 15 m/sek., wykorzystanie śmigłowców staje się niemożliwe.

Miejsca bazowania kluczy śmigłowców wyznacza się dowódcy artylerii dywizji. Lądowiska kluczy śmigłowców wybierze się w odległości 1-4 km w bok lądowiska od najbardziej odległych stanowisk startowych i ogniowych pododdziałów rakiet taktycznych i artylerii dywizji. Należy przy tym uwzględnić, aby podczas startu i lądowania śmigłowce nie demaskowały stanowisk startowych pododdziałów rakietowych i stanowisk ogniowych artylerii dywizji, a w czasie strzelania nie znajdowały się nad terenem lotu pocisków.

Miejsca bazowania kluczy śmigłowców, sztab artylerii dywizji podaje do sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii. Na tej podstawie sztab wojsk rakietowych i artylerii armii może uwzględnić położenie wszystkich kluczy śmigłowców i dokonywać w wypadku konieczności odpowiedniego manewru nimi.

W miejscu rozmieszczenia klucze śmigłowców urządzić stać stanowiska dowodzenia klucza, zapasowe lądowisko, ukrycia dla śmigłowców oraz schrony dla stanu osobowego. Zapasowe lądowiska winny być wybierane w odległości 1000 - 1500 m od głównych i przygotowywane w ten sam sposób jak główne.

Wymiary lądowiska śmigłowców do pracy w warunkach dziennych winny być nie mniejsze niż 90 x 90 m, a w warunkach nocnych nie mniejsze niż 100 x 100 m.

Przygotowanie lądowiska obejmuje: usunięcie uboższych przedmiotów/kamienie, pnie, belki itd/ wyrównanie terenu, usunięcie pokrywy śnieżnej, jeżeli grubość jej przekracza 20 cm, przygotowanie dróg dojazdu dla transportu samochodowego, ukrycia dla śmigłowców i stanu osobowego.

Zmiany miejsca bazowania kluczy śmigłowców dokonuje się na podstawie rozkazów jednoznacznych dowódców artylerii.

Podczas organizacji współdziałania pomiędzy pododdziałami /środkami/ rozpoznania powietrznego artylerii, wyloty śmigłowców ugadania się w sztabie wojsk rakietowych i artylerii armii, a wylotami samolotów lotnictwa artyleryjskiego w czasie i na poszczególne rejony rozpoznania. Ustala się również współdziałanie pomiędzy kluczami śmigłowców, a bateriami wyszczególnionymi do oświetlenia rejonów rozpoznania w warunkach nocnych. Na podstawie dokładnie przestudiowanego terenu w rejonie ugrupowania nieprzyjaciela i danych z rozpoznania, śmigłowcom/szczególne podczas rozpoznania w nocy/powinny być podawane konkretne rejony i drogi/marszruty/które winny znajdować się pod ścisłą obserwacją.

V. ZBIERANIE, OPRACOWANIE I ANALIZA DANYCH Z ROZPOZNANIA

Zasadniczym punktem zbierania, opracowania i studiowania sprawozdań rozpoznawczych wszystkich rodzajów i środków rozpoznania armii jest oddział rozpoznawczy armii. Sześć rozpoznania armii, na podstawie otrzymanych danych z rozpoznania, po przestudiowaniu ich i wyciągnięciu wniosków, melduje wyniki rozpoznania, w tej liczbie i dane o obiektach stanowiących cele ukrycia jądrowych, szefowi sztabu armii oraz podejmuje do wiadomości sztabu wojsk

rakietowych i artylerii armii.

Oddział rozpoznawczy sztabu armii, w czasie działania armii, na podstawie wyników rozpoznania uzyskanych od wszystkich rodzajów rozpoznania oraz na podstawie informacji sztabów nadrzędnych winien ustalić:

a/ W zakresie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela:

- obecność i ilość oddziałów napadu jądrowego nieprzyjaciela w rejonach nasadzkowania, w rejonach wysekiwania i na stanowiskach startowych/egzylowych/;
- system bezpieczeństwa i dowozu pocisków i rakiet z ładunkami jądrowymi/ rejon rozmieszczenia składów i magazynów specjalnego uzbrojenia, główne drogi dowozu, sposób i częstotliwość oraz środki dowozu/;
- lotniska basowania samolotów nosicieli środków uderzeń jądrowych, ilość i typy samolotów;
- przygotowanie się nieprzyjaciela do stosowania broni jądrowej;
- ilość, typ i rejon basowania okrętów zdolnych do wykonywania uderzeń jądrowych/podczas działań na kierunku nadmorskim/.

b/ W zakresie środków radioelektronicznych nieprzyjaciela:

- rejon rozmieszczenia stacji radiolokacyjnych, systemów radionawigacji, naprowadzenia i kierowania zabezpieczających użycie broni jądrowej i lotnictwa nieprzyjaciela;
- typy i charakterystyki radioelektronicznych środków nieprzyjaciela.

c/ W zakresie ugrupowania wojsk lądowych nieprzyjaciela:

- położenie, charakter działań i możliwości nieprzyjaciela, skład bojowy, ugrupowanie wojsk /szczególnie wojsk pancernych/, numerację i zdolność bojową związków operacyjnych i taktycznych;
- skład bojowy i rejon rozmieszczenia operacyjnych i taktycznych drugich rzutów i odwodów, obecność i ilość w ich składzie wojsk pancernych, ich ukończenie i zdolność bojową, możliwy sposób i czas użycia;
- rejon wyładowania rezerw/odwodów/ nieprzyjaciela, ich siły, skład i przeznaczenia;
- marszrutę i kierunki ruchu odwodów nieprzyjaciela;
- rodzaje, charakter i cel przegrupowania wojsk nieprzyjaciela w głąbi;

- sgrupowanie środków przeciwpancernych, szczególnie przeciwpancernych pocisków rakietowych;
 - rejonny rozmieszczenia stanowisk dowodzenia i węzłów łączności nieprzyjaciela;
 - system OPL, środki i stopień osłony ważniejszych obiektów, stanowiska startowe/egzylowe/ przeciwlotniczych pocisków rakietowych, szczególnie Nike Hercules i innych, zdolnych wykonywać niezależne uderzenie jądrowe na równi z wykonywaniem swoich zasadniczych zadań.
- 4/ W zakresie sgrupowanie wojsk lotniczych nieprzyjaciela:
- lotniska lotnictwa taktycznego/ w tej liczbie i lotnisk w rozpoznawczego, środków transportu powietrznego desantów, ośrodki kierowania i polecania lotnictwa/.
- 5/ W zakresie inżynierskiego zabezpieczenia ugrupowania bojowego nieprzyjaciela:
- charakter zabezpieczenia inżynierskiego taktycznej strefy obrony lub rejonu wyjściowego do działań szosowych wojsk pierwszego zrotu / rodzaje i typy zakryć dla siły żywej i środków egzylowych/;
 - charakter urządzeń inżynierskich w rejonach głównych i zapasowych stanowisk startowych /egzylowych/ oddziałów i pododdziałów, środków napędu jądrowego nieprzyjaciela, rejonów wyznakiwania, miejsca rozmieszczenia pododdziałów zabezpieczających pociski i rakiet z ładunkami jądrowymi oraz środków dowodzenia;
 - charakter urządzeń inżynierskich w zasadniczych i zapasowych rejonach rozmieszczenia dróg i tras/odwodów/ nieprzyjaciela;
 - rodzaje i typy przeszkód inżynierskich, które mogą wywierać wpływ na manewr i przesunięcia własnych oddziałów wojsk rakietowych i artylerii i ich rozmieszczenie.
- 6/ W zakresie obiektów tyłowych nieprzyjaciela:
- węzły kolejowe/ ważniejsze stacje/;
 - porty morskie i rzeczne wykorzystywane w celach ¹ i wyładowania ² wojsk i środków technicznych;
 - duże mosty/przeprawy/niezbędne/konieczne/ w wykorzystaniu przez nieprzyjaciela;

- najważniejsze wojenne przemysłowe obiekty i rejony;
g) W zakresie warunków terenowych w pasie przewidywanych działań:

- ilość i stan kierunków /kursów/, umożliwiających się do wykorzystania dla przesunięć wojsk rakietowych, wojsk pancernych i innych rodzajów wojsk;

- charakter ważniejszych rzeźbiny terenowych w pasie działania /przeszkody wodne, pasma górskie, tereny podmokłe itp./ mogące wywrzeć dodatni i ujemny wpływ na przebieg działania, sposób ich wykorzystania lub pokonania;

- obecność stref /rejonów/ silnego skażenia radioaktywnego /zanieczyszczeń/.

Jak wynika z powyższego, oddział rozpoznawczy armii wbierny opracowuje i studiuje dość obszerny i różnorodny materiał danych o nieprzyjacieli.

Bierny pod uwagę należy wziąć sytuację we współczesnych operacjach, całość pracy rozpoznawczej winna być wykonywana ciągle i w jak najkrótszym czasie.

Ponadto w wyniku zbierania, opracowania i studiowania danych z rozpoznania, sztab armii winien stopniowo wypracowywać propozycje odnośnie właściwego użycia wojsk rakietowych i artylerii oraz podjęcia celów na zwalczanie których mogą one być użyte.

Sztab wojsk rakietowych i artylerii w zakresie zbierania, opracowania i studiowania danych z rozpoznania powinien swą pracę skupić na dokładnym studiowaniu obiektów w celu efektywnego zwalczania ich nierzemiem rakietowo - jądrowymi. Szczególną uwagę przy tym winno być zwrócić na dokładność określenia współrzędnych obiektów lub najbardziej właściwych ich elementów, określenie rzeczywistych wymiarów obiektów, charakter i stopień urządzeń inżynierskich / trwałość obiektu / oraz najbardziej dogodny czas wykonania na nie uderzeń rakietowo-jądrowych.

Ogólne dane o nieprzyjacieli sztab wojsk rakietowych i artylerii armii otrzymuje w gotowej formie z oddziału rozpoznawczego frontu/armii/.

Źródłami napływu danych z rozpoznania dla sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii są: sztab armii, sztab wojsk rakietowych i artylerii Frontu, eskadra lotnictwa artyleryjskiego / eskadra śmigłowców/, sztaby wojsk rakietowych i artylerii sąsiednich armii, sztaby artylerii dywizji oraz pododdziały naziemnego rozpoznania artyleryjskiego będące w bezpośrednim podporządkowaniu sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii.

Z wyżej wymienionych źródeł, sztab wojsk rakietowych i artylerii armii powinien otrzymać tylko te dane z rozpoznania, które konieczne są do wykonywania zadań i dowodzenia wojskami rakietowymi i artylerią. Należy przy tym mieć na uwadze, że zjawisko zarówno niedostatecznej ilości danych z rozpoznania /inżynieracji/ jak również nadmiar ich, pomimo, że nie ma decydującego wpływu dla sztabu wojsk rakietowych i artylerii, jest jednakowo szkodliwe. Nie można też nie uwzględnić faktu, że przekazywanie danych z rozpoznania jest trudne nie tylko dlatego, że wymaga odpowiednich kanałów łączności, ale i dlatego, że wymaga kodowania przekazywanych danych /informacji/ przez podającego dane, rozkodowanie ich przez przyjmującego, wciągnięcia do dzienników danych rozpoznania, naniesienie na mapę i wykonanie szeregu innych czynności, niezbędnych do pełnego opracowania i studiowania danych z rozpoznania. Wykonanie wyżej wymienionych czynności w stosunku do danych z rozpoznania /informacji/, które nie przedstawiają poważniejszego znaczenia dla sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, będzie bez najmniejszej wątpliwości niepotrzebną stratą siły i czasu. Dlatego też sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winien określić dla wykonawców konkretny zakres danych z rozpoznania, które winny być przedstawione w nakazanych terminach i w odpowiednim czasie.

Jako jeden z możliwych wariantów można przyjąć, że do sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii winny być przekazywane wszystkie dane dotyczące środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, artylerii /polowej/ i przeciwlotniczej oraz stacji radiolokacyjnych, wszystkie wiadomości o odwodach nieprzyjaciela, stanowiskach dowodzenia

od szczególnej dywizji warty, lotniakach wszystkich rodzajów lotnictwa i różnego rodzaju składowach.

Podczas studiowania danych z rozpoznania w czasie wojak rakietowych i artylerii armii szczególną uwagę należy zwrócić na analizę danych o środkach napadu jądrowego. Przy czym stosuje się zasadę, że szczególną analizę i studium danych dotyczących operacyjnych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i lotnictwa wykonuje się na szczeblu Frontu.

Oddziały nieprzyjaciela, znajdujące się w rejonie dośrodkowania ocenia się przede wszystkim jako możliwe obiekty uderzeń rakietowo - jądrowych. Ponadto określa się i ocenia prawdopodobne kierunki ich użycia, rejony /rubieże/ i czas ich rozwinięcia do wykonania przeciwdziałań /kontraataków/.

Podczas studiowania danych o stacjach radiolokacyjnych winna być przede wszystkim zwrócona uwaga na te stacje, które obsługują pododdziały środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Normy dokładności poszczególnych środków i sposobów rozpoznania / w metrach / są następujące:

1. Za pomocą przetranszowanego zdjęcia lotniczego w skali 1 : 25 000 z naniesioną siatką współrzędnych, niezależnie od odległości, współrzędne celu określa się z średnim błędem kołowym $r = 15$ m.
2. Podczas wzrokowego rozpoznania z samolotu przy naniesieniu celu na zdjęcie lotnicze w skali 1 : 25 000 z siatką współrzędnych, współrzędne celu mogą być określone ze średnim błędem arytmetycznym $r = 25$ m / w skali 1 : 50 000 $r = 100 - 150$ m /.
3. Podczas rozpoznania wzrokowego ze śmigłowca z wykorzystaniem mapy w skali 1 : 25 000 średni błąd określenia współrzędnych celu w odległości wynosi $E_D = 12 \cdot D$ w kierunku $E_K = 7 \cdot D$, a w użyciu prostokątnego zdjęcia lotniczego $E_D = 16 \cdot D$, $E_K = 10 \cdot D$.
4. Wejście strzelających baterii za pomocą stacji radiolokacyjnych typu ARSOM wykonuje się ze średnim błędem kołowym $r = 15 - 30$ m.

5. Wejście pracujących stacji radiolokacyjnych nieprawy-
ciela za pomocą stacji RFS rozwiniętych na podstawie
5 km dokonuje się ze średnim błędem w odległości $E_D =$
 $5,6 D^2$ w kierunku $E_K = 19 \cdot D$.
6. Współrzędne celów ruchomych za pomocą stacji radioloka-
cyjnej typu SHAR mogą być określone ze średnim błędem
 $E_D = 2-10 \text{ m}$, $E_K = 1,5 + 2,5 D$.
7. Dwubożna obserwacja przy wykorzystaniu lornet nożycow-
ych na podstawie 2 km i długotrwałej obserwacji, współ-
rzędne celów można określić błędem $E_D = D^2$, $E_K = 2D$.
Podczas krótkotrwałej obserwacji $E_D = 1,5 D^2$, $E_K = 3 D$.

Powyższe wartości błędów średnich określania współ-
rzędnych celów mogą być również przyjęte, gdy punkty observa-
cji dwubożnej wyposażone są w teodolity, a podstawa wynosi
0,5 km.

8. Przy wejściu celów za pomocą dalmierza na odległość
do 3 km $E_D = 10 D$, $E_K = D$.

9. Wejście strzelających dział /moździerzny/ przez rozpoznanie
rozpoznania dźwiękowego z oszczędnością "dokładne" może być
wykonane ze średnim błędem w odległości $E_D = 10 D$, w kie-
runku $E_K = 4D$.

Wzrost: D = odległość obserwacji w km. Po przeliczeniu
podanych wartości przez D otrzymamy wynik przyjmując się w
metrach.

Na przykład: położenie celu określono za pomocą rozpoznania
dźwiękowego przy odległości wejścia $D = 10 \text{ km}$. Określić E_D
i E_K . Rozwiązanie: $E_D = 10 \cdot 10 \text{ km} = 100 \text{ m}$, $E_K = 4 \cdot 10 \text{ km}$
 $= 40 \text{ m}$.

Jeżeli współrzędne obiektów /celów/ zostały określone
przez kilka różnych środków rozpoznania, to jako współrzędne
ze względu na obiekt /celu/, przyjmuje się współrzędne
uzyskane przez najbardziej dokładny rodzaj /środek/ rozpozna-
nia z uwzględnieniem konkretnych warunków w jakich cel
został wykryty i określono jego współrzędne.

Podczas oceny wiarygodności danych z rozpoznania
należy brać pod uwagę, że przeważającą większość obiektów
/celów/ sformułowanych przez wojska rakietowe i artylerię to
obiekty wojskowe, zdolne do zmiany swojego położenia
nie.

Dlatego też za obiekt wiarygodny można liczyć tylko dany obiekt w ściśle określonym czasie, uwzględniając ostatecznie dane potwierdzające obecność tego obiektu/ celu/, sytuację ogólną i możliwości manewrowe danego obiektu. W związku z powyższym odróżniane następujące stopnie wiarygodności: obiekt/ cel/ pewny, wątpliwy, pozorony, winny być rozpatrywano z uwzględnieniem szybko zmieniającej się sytuacji i całego objawiska, że obiekt /cel/ może być wykryty tylko jednym środkiem / sposobem/ rozpoznania.

Właściwe wykonanie zadań z zakresu zbierania opracowania i studiowania danych z rozpoznania może być osiągnięte jedynie w wypadku niezawodnie działającej łączności sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii ze wszystkimi źródłami napływu danych z rozpoznania. Oprócz tego, winny być ustalone: sposób i kolejność przekazywania przez kolejność danych o źródłach napadu jądrowego nieprzyjaciela i innych szczególnie ważnych wiadomości przy wykorzystaniu dowolnych kanałów łączności, szybkie kodowanie i rozkodowanie wiadomości/informacji/, szybka ocena ich wartości i jeżeli zachodzi konieczność, natychmiastowe meldowanie dowódcy wojsk rakietowych i artylerii armii. Powyższe dane winny być równocześnie meldowane do sztabu ogólnowojskowego i nadrzędnego sztabu wojsk rakietowych i artylerii.

Jeżeli otrzymane wiadomości z rozpoznania nie wymagają konieczności meldowania ich treści dowództwu/pracodawcom/, to dane te opracowuje się i studiuje w normalnym trybie. Podczas zbierania, opracowania i studiowania danych z rozpoznania w sztabie wojsk rakietowych i artylerii armii należy prowadzić i wykorzystywać mapy rozpoznawcze i działanki wiadomości o nieprzyjacielu. W zależności od przyjętego sposobu, podsumowanie i właściwe wyniki rozpoznania ze sobą mogą być meldowane w formie meldunków lub sprawozdań do nadrzędnych sztabów wojsk rakietowych i artylerii. W działankach wiadomości o nieprzyjacielu, mogą być również ujmowane dane dotyczące konkretnych obiektów, podobnie jak w omówionych już kartotekach obiektów.

W celu ułatwienia analizy danych, w sztabach wojsk rakietowych i artylerii jedno z map rozpoznawczych winno być w skali 1 : 200 000 lub 1 : 500 000 w celu przenoszenia na nią głęboko rozmieszczonego obiektów oraz ogólnego operacyjnego uwzględnienia sił nieprzyjaciela, szczególnie danych dotyczących środków napadu jądrowego, składów uzbrojenia, specjalnego i lotniczego, druga natomiast w skali 1 : 50 000 lub 1 : 100 000 w celu szczegółowego studiowania obiektów nieprzyjaciela.

VI. PROWADZENIE ROZPOZNANIA NA KORZYŚĆ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLBERII ARMII.

1. W okresie przygotowania pierwszej operacji

Podczas przygotowania pierwszej operacji oddziały i pododdziały rozpoznawcze armii użyte będą do rozpoznania nieprzyjaciela zgodnie z zasadami określonymi przez naczelne dowództwo / sztab Frontu/.

W pierwszej kolejności powinięte będą oddziały/pododdziały / rozpoznania radiotelegraficznego, jeżeli nie były wykonywane one do prowadzenia rozpoznania nieprzyjaciela na danym kierunku w okresie pokojowym. Sztab winien określić również ilość samolotów lotnictwa rozpoznawczego i lotnictwa artyleryjskiego, konieczną do prowadzenia rozpoznania z-nad własnego terytorium za pomocą fotografowania i obserwacji wzrokowej. Należy przy tym pamiętać, że ogólna ilość samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego nie może w żadnym wypadku przekraczać norm ustalonych przez naczelne dowództwo / Frontu/.

Przy podziale zadań między lotnictwo rozpoznawcze i artyleryjskie, sztab armii winien brać pod uwagę, że samoloty lotnictwa artyleryjskiego szczególnie w stosunku do samolotów myśliwskich lotnictwa rozpoznawczego, posiadają w zakresie rozpoznania fotograficznego znaczący przewagę, gdyż są wyposażone w doskonałszy sprzęt fotograficzny. Z tego też względu rozpoznania wzrokowe w zasadzie winny prowadzić samoloty myśliwskie lotnictwa rozpoznawczego, fotografowanie w małej skali danych powierzchni-samoloty bombowe lotnictwa rozpoznawczego, a fotografowanie w dużej skali-samoloty lotnictwa artyleryjskiego.

Oddział rozpoznawczy armii przy współudziale szefa wydziału rozpoznawczego wojsk raketowych i artylerii armii winien określić konkretne rejony /obiekty/ które winno być rozpoznawane jak najbardziej dokładnie dla potrzeb wojsk raketowych.

Wystawienie wyloty samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego powinny być wykonywane z nastosowaniem zasad ogólnej postawy wobec zasad nastosowania operacyjnego.

Szczególne uwagi należy być skierowane na nastosowanie lotnicze, rozpoznawania lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego. Korzystnym jest, by samoloty lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego, do momentu rozkazu zagrożenia pierwszego uderzenia nieprzejscia, bazowały na sąsiednich lotniskach /lotniska okresu pokojowego/.

Przebieganie samolotów na lotniskach nastosowane winno być dokonane na podstawie zarządzeń sztabu Frontu w momencie takiego zagrożenia. W celu nastosowania lotniczego przede wszystkim należy wykluczyć możliwość rozpoznania radiolokacyjnego nieprzejscia przez określenie miejsca startu i lądowania lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego armii. Powyższe można osiągnąć przez nastosowanie odpowiednich środków w celu wykrycia samolotów. Wobec zagrożenia radiowej oraz urządzeń radiolokacyjnych na lotniskach winno być zorganizowane tak, by rozpoznanie radiolokacyjne nieprzejscia nie mogło ich wykryć, tj. określić miejsce i czas rozpoczęcia zniżenia poszczególnych lotniczych /określić charakter wykonywanych zadań. Powyższe zasady winny być również ważne pod warunkiem ograniczenia pracy środków łączności radiowej przedstawicieli lotnictwa artyleryjskiego znajdujących się przy sztabie wojsk rakietowych i artylerii armii.

Jak z powyższego wynika, w okresie przygotowywania głównej operacji, praktycznie należy z rozpoznania przez samoloty rozpoznawcze i lotnictwo artyleryjskie winno być zabronione.

W zależności od sytuacji do rozpoznania z-^{użyte}asad wojennych należy używać również samolotów rozpoznawczych i artyleryjskiego. Sztab wojsk rakietowych i artylerii armii winno uzgodnić ze sztabem armii możliwość wylotów samolotów oraz wojsk /obiekty/ ich rozpoznania.

W warunkach trudnych na poszczególnych kierunkach granic podobnego podlegania się i środków nieprzejscia do granicy państwowej /linii demarkacyjnej/, może być zastosowane do statek i burzenie warunków na pomoc samolotów lotnictwa artyleryjskiego.

Wyloty śmigłowców winny być ugodnione z wylotami samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego co do czasu i obiektów rozpoznania. Podczas przygotowania pierwszej operacji, sztab armii odpowiednio do otrzymanych wytycznych sztabów nadrzędnych i konkretnej sytuacji, będzie dokonywał badań, rejonów pracy, czasu i sposobu wysadzenia / wyrzucenia / grup dywersyjno-rozpoznawczych z pododdziałów dywersyjno-rozpoznawczych i pododdziałów rozpoznawczych dywizji.

Głównym zadaniem grup rozpoznawczych które będą działały w tym okresie na tyłach nieprzyjaciela, będzie rozpoznanie obiektów / celów / dla wykonania uderzeń jądrowych pierwszego uderzenia. Stąd wynika konieczność, by przy opracowaniu i określaniu zadań dla tych grup w sztabie armii brał udział szef wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii.

Termin wysadzenia / wyrzucenia / grup dywersyjno-rozpoznawczych i rozpoznawczych winien być określony w ten sposób, by istniała możliwość zdobycia koniecznych danych z rozpoznania przez wyżej wymienione grupy i przekazanie tych danych do dowódców w celu wprowadzenia koniecznych zmian w planach operacji, a w wojskach rakietowych w celu przygotowania nowych komend, z uwzględnieniem tych danych do wykonania pierwszego uderzenia.

W zależności od sytuacji, a przede wszystkim od charakteru działań nieprzyjaciela, odległości poszczególnych związków taktycznych armii od granicy państwowej / linii demarkacyjnej /, stawianych im zadań i zadań oddziałów wojsk rakietowych i artylerii może być dokonane rozwinięcie dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego. Rozwinięcie ich na przykład będzie możliwym i koniecznym w chwili wyjścia wojsk w pas osłony przy granicy państwowej / linii demarkacyjnej /.

Kubieże rozwinięcia dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego mogą być wyznaczone w bezpośredniej odległości od granicy państwowej / linii demarkacyjnej /. W tym wypadku najpoważniejszą rolę w rozpoznaniu obiektów uderzeń rakietowo - jądrowych odgrywać będą pododdziały

rozpoznania stacji radiolokacyjnych nieprzyjaciela tych dywizjonów. Jak wiadomo, podczas rozpoznania stacji radiolokacyjnych nieprzyjaciela można określić równocześnie i rejony rozmieszczenia obiektów obsługiwanych przez te stacje. Największą wartość będącą przedmiotem rozpoznania stacji radiolokacyjnych oddziałów/pododdziałów/, środków nspadu jądrowego nieprzyjaciela, jak również środki dowodzenia i powiadomienia lotnictwa oddziałów, pododdziałów artylerii przeciwlotniczej /szczególnie przeciwlotniczych rakietowych pocisków kierowanych/.

Stacje radiolokacyjne typu SNAR i ARSOM, dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego, mogą być rozwinięte ale nie ich do pracy może nastąpić dopiero z chwilą rozpoczęcia działań bojowych.

W wypadku kiedy części wojsk nieprzyjaciela rozwija się w sgrupowanie bojowe wzdłuż granicy państwowej/linii demarkacyjnej/, szczególnie na kierunkach rozwijania się tych wojsk, może być stworzony ograniczony system obserwacji, obejmujący punkty obserwacyjne i posterunki pododdziałów rozpoznania artyleryjskiego i innych rodzajów wojsk. Do jednych z zasadniczych zadań obserwacji naziemnej winno należeć wykrycie i rozpoznanie obiektów /celów/ dla wykonania uderzeń jądrowych rakiet taktycznych i ognia artylerii.

Powinno znaleźć się w okresie przygotowawczym do pierwszej operacji na przejęcie od pododdziałów wojsk obrony pogranicza /lub wojsk znajdujących się w pasie przygranicznym/ zagrożonych przez nie danych o rozpoznania oraz nawiązanie z nimi bezpośredniego współdziałania w uzgodnieniach rozpoznania.

W tym celu, po uprzednim uzgodnieniu ze sztabami ogólnowojskowymi, sztaby wojsk rakietowych i artylerii winny przyjąć dane dotyczące konkretnych obiektów/celów/ wykrytych i rozpoznanych przez wymienione wojska i jeżeli zachodzi konieczność, środkami rozpoznania artyleryjskiego potwierdzić obecność tych celów i udokładić współrzędne.

Rozwijanie i praca bojowa pododdziałów naziemnego rozpoznania artyleryjskiego winny być dokonywane z zachowaniem wszelkich środków maskowania naziemnego i powietrznego jak również z zastosowaniem wszelkich środków ochrony przed bronią masowego rażenia.

Przekazywanie danych o rozpoznaniu przez pododdziały rozpoznawcze w celu zachowania maskowania winno odbywać się w zasadzie wyłącznie za pomocą środków łączności przewodowej.

W wyniku wszystkich przedsięwzięć rozpoznawczych w okresie przygotowywanym do pierwszej operacji winny być określone pewne i dokładne dane o obiektach / celach / dla wykonania uderzeń rakietowo - jądrowych, szczególnie w pierwszym uderzeniu. Dane o obiektach pierwszego uderzenia będą w zasadzie określane siłami i środkami Frontu.

2. W toku operacji specjalnej

Z chwili rozpoczęcia działań bojowych głównym zadaniem rozpoznania będzie określenie miejsca położenia środków napędu jądrowego nieprzyjaciela, które przygotowane są do wykonania uderzeń jądrowych, jak również dział / wyrzutni / które wykonały już uderzenia, by nie dać im możliwości do wykonania powtórzonych uderzeń. W tym czasie nieprzyjaciel może wykonywać manewr swoich wojsk, dlatego najdzie konieczność również określenia początku i kierunku ruchu wojsk nieprzyjaciela oraz składu poszczególnych jego zgrupowań.

Równocześnie z tym, rozpoznanie winno określić wyniki własnych uderzeń rakietowo - jądrowych. Zasadniczą rolę w wykonaniu powyższych zadań spełnia rozpoznanie powietrzne.

Na podstawie planu rozpoznania armii opanowanego w okresie przygotowywanym do pierwszej operacji, oraz dodatkowymi zarządzeniami i wytycznymi sztabów nadrzędnych, winny być określone zadania rozpoznania dla lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego w pierwszym masowym wylocie.

Po wykonaniu pierwszego uderzenia przez własne wojska rakietowe lub przez nieprzyjaciela na rozkaz sztabu Frontu /armii / powinny rozpocząć się loty samolotów lotnictwa

rozpoznawczego i artyleryjskiego z lotnisk manewrowych na rozpoznanie rejonów podanych zawczasu poszczególnym celom. W związku z tym, że masowany wylot lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego będzie miał zadanie rozpoznania obiektów / cele / dla wykonania uderzeń rakietowo-jądrowych, a poddziały wojsk rakietowych nie rozpoczną w tym czasie przesunięć, dlatego też głębokość wylotu nie powinna przekroczyć zasięgu strzelania oddziałów wojsk rakietowych armii z zajmowanych w tym czasie stanowisk startowych. W wylocie tym, wychodząc z ilości samolotów, może brać udział około 60-70% lotnictwa rozpoznawczego armii.

Należy przy tym uwzględnić, że operacja dopiero rozpoczęła się, w związku z tym wysłanie większej ilości samolotów może doprowadzić do dużych strat ludzkich środków w przeciwności nieprzyjaciela. Jednocześnie winno być brane pod uwagę również i takie sprzeczność jak możliwość strat w lotnictwie rozpoznawczym i artyleryjskim, natomiast przy wykonywaniu przez niego zadań jak i podczas znajdowania się na lotnisku. W ostatnim wypadku zagrożenie zniszczenia samolotów i stanu osobowego eskadry jest duże i duże.

Wylot w tym czasie wszystkich samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego jest niekorzystny, ze względu na to, że po wykonaniu pierwszego masowanego wylotu armia pozostałaby faktycznie bez środków rozpoznania powietrznego, gdyż na przygotowanie samolotów i odpoczynek potrzebne do powtórzenia lotu niezbędna jest określona ilość czasu. Stąd wynika konieczność posiadania odpowiedniej rezerwy samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego dla rozpoznania obiektów uderzeń jądrowych oraz kontroli wykonywanych w najbliższym czasie uderzeń rakietowo-jądrowych.

Zadania rozpoznania z samolotów będą wykonywane w przeważającej większości przez rozpoznanie wzrokowe, z natychmiastowym przekazywaniem danych z powietrza.

Oprócz masowanego wylotu samolotów, po pierwszym uderzeniu własnych wojsk rakietowych /lub nieprzyjaciela/ winno być wykonane również masowany wylot śmigłowców

lotnictwa artyleryjskiego. Zarządzenie na wylot śmigłowców wydaje sztab wojsk rakietowych i artylerii armii.

Obiekty / rejon / rozpoznania dla poszczególnych rodzajów śmigłowców winny być ustalone z góry. Ilość śmigłowców biorących udział w pierwszym masowym wylocie określone może być w zależności od sytuacji, ilością przypuszczalnych w tym okresie bliskich obiektów nieprzyjaciela, rozpoznania których może być dokonane za pomocą śmigłowców oraz ilością samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego, biorących udział w masowym wylocie i naceLOWywanych również na rozpoznanie blisko położonych obiektów.

Jako jeden z wariantów można przyjąć, że na wylot w tym okresie może być wyznaczono 70-80% śmigłowców, które jednocześnie z prowadzeniem rozpoznania mogą być wykorzystane do poprawiania ognia artylerii lufowej.

Czas trwania masowego wylotu samolotów i śmigłowców zależy będzie i od tego z jakim powodzeniem będą rozwijały się działania wojsk własnych, co z kolei zależy będzie od efektywności zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w pierwszym uderzeniu własnych wojsk rakietowych i następnym uderzeniach rakietowo - jądrowych i lotniczych. W przybliżeniu dla obliczeń operacyjnych czas trwania bojowego wylotu dla poszczególnych samolotów/śmigłowców/ winien wynosić do 2 godz. W ten sposób, w czasie masowego wylotu samolotów/śmigłowców/ w powietrzu w zasadzie, nie licząc tych które zostały uszkodzone, nie jest konieczna zmniejszenie lub zwiększenie ilości działających w masowym wylocie samolotów i śmigłowców winno być odpowiednio regulowane przez sztab armii i sztab wojsk rakietowych i artylerii armii.

Jeżeli nieprzyjaciel wykonał uprzedzające uderzenie, to pierwszy wylot masowy samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego, który rozpocznie się po wykonanym uderzeniu winien być zakończony mniej więcej 10 minut przed wykonaniem odwetowego uderzenia tj., z takim rozliczeniem, by samoloty odgryły rolę w bezpośredniej

stracie nad własnym terytorium i nie poniosły strat i uszkodzeń od własnych uderzeń/wybuchów/.

W rozpatrywanym okresie, ważne dane o nowych obiektach uderzeń rakietowo - jądrowych, walkach uderzeń rakietowo - jądrowych, jak również o charakterze działań nieprzyjaciela będą również wpływać od grup dywersyjnych rozpoznawczych i rozpoznawczych, znajdujących się na tyłach nieprzyjaciela.

Z chwilą zawieszenia styczności przez oddziały wydzielone z siłami głównymi nieprzyjaciela, rozpoznanie obiektów dla uderzeń, szczególnie dla oddziałów rakiet operacyjno-taktycznych, a szczególnie rakiet taktycznych, może być wykonywane ich siłami i środkami z obowiązującym rozpoznaniem dodatkowym, środkami rozpoznania powietrznego. W tym celu należy szeroko stosować prześledowywanie samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego na obiekty rozpoznane przez OR jak również grupy rozpoznawcze działające na tyłach nieprzyjaciela.

Prześledowywanie winno odbywać się na podstawie rozkazów sztabu armii i sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii. Nie wyklucza się również możliwości, że przy wzajemniejszym szczegółowym opracowaniu systemu współdziałania i odpowiednim technicznym zabezpieczeniu, OR i grupy rozpoznawcze będą miały prawo samodzielnego przeprowadzania samolotów za obiekty, przez nie wykryte.

W toku operacji specjalnej oddziały/pododdziały/ rozpoznawcze radioelektronicznego za pomocą pelengacji, prześledowywania rozmów radiowych oraz wykrywania stacji radiolokacyjnych nieprzyjaciela określają rejon wyznaczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, stanowisk dowodzenia, kierunki przesunięć odwodów i przygotowanie się nieprzyjaciela do wykonania uderzeń jądrowych.

Jeżeli w operacji specjalnej armii przewiduje się pokonywanie rubieży obrony nieprzyjaciela z marszu, to oprócz rozpoznania środków napadu jądrowego, odwodów i stanowisk dowodzenia ważnym jest rozpoznanie i określenie

zejonów obrony najciężiej obsadzonych przez wojska nieprzyjaciela, unieszkodzenie /obserwowanie/ których przez wojska rakietowe w znacznym stopniu ułatwi ich pokonanie.

Na dalekich podejściach do rubieży obrony nieprzyjaciela, rozpoznawanie winno być prowadzone przez lotnictwo rozpoznawcze i artyleryjskie. W miarę zbliżania się własnych wojsk do danej rubieży, do jej rozpoznania winny włączone być oddziały rozpoznawcze, śmigłowe oraz inne pododdziały i środki rozpoznania.

W wypadku zatrzymania natarcia na poszczególnych kierunkach, nie wyklucza się możliwości, że dla dodatkowego rozpoznania danej rubieży na korzyść szczególnie oddziałów /pododdziałów/ rakiet taktycznych i artylerii, znajdzie konieczność rozwijania dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego.

W toku operacji zaczepnej możliwe jest zaistnienie bitwy spotkaniowej. Zasadniczymi obiektami uderzeń rakietowo-jądrowych /rakiet operacyjno-taktycznych w bitwie spotkaniowej będą te same obiekty co i podczas przechwywania rubieży obrony zawczasu przygotowanej.

Przy czym obiektami pierwszorzędnej ważności w dalszym ciągu będą środki napędu jądrowego nieprzyjaciela.

Jednak w bitwie spotkaniowej większość obiektów w tej liczbie i znacząca część oddziałów /pododdziałów/ środków napędu jądrowego znajdować się będzie w ruchu - w marszu. Z chwilą rozpoczęcia się bitwy spotkaniowej oddziały /pododdziały / napędu jądrowego nieprzyjaciela, będą zajmować stanowiska startowe /ogniowe/ w marszu, w dowolnym czasie doby, bez ścisłego zachowania zasad maskowania, które niewyczerpano bardzo ściśle przestrzegane są w bardziej ustabilizowanych warunkach działań bojowych.

Powyższa sytuacja ułatwi w znacznym stopniu prowadzenie rozpoznania środków napędu jądrowego nieprzyjaciela, szczególnie przy użyciu rozpoznania powietrznego.

W związku z szybko zmieniającą się sytuacją, w tych warunkach zasadniczym sposobem rozpoznania powietrznego będzie rozpoznanie wzrokowe.

Środki rozpoznania radioelektronicznego w tych warunkach również będą miały większe możliwości rozpoznania różnych

obiektów /celów/ jednakże dane uzyskane od tych środków, ze względu na małą dokładność określenia współrzędnych obiektów /celów/, nie mogą być bezpośrednio wykorzystane do strzelania oddziałów /pododdziałów/ wojsk rakietowych i artylerii.

Podczas rozpoznania kolumn wojsk nieprzyjaciela należy brać pod uwagę ich długość, co pozwoli właściwie określić skład bojowy związków taktycznych /oddziałów, pododdziałów/ nieprzyjaciela wykonujących marsz.

Długość kolumn, jak wiadomo, określa się składem związków, oddziałów i pododdziałów, ilością pojazdów mechanicznych, odstępami pomiędzy pojazdami mechanicznymi, odstępami pomiędzy oddziałami i pododdziałami oraz prędkością wykonywanego marszu. Zgodnie z regulaminami, na przykład armii USA, średnia prędkość marszu kolumn wynosi 24 do 32 km/godz., z odstępami pomiędzy pojazdami mechanicznymi 30-50 m/ w oddziałach i pododdziałach środków napadu jądrowego do 70 m/, z odstępami pododdziałami 0,2 - 1 km i pomiędzy oddziałami 4-6 km.

Tempo marszu w warunkach nocnych/przy słabym oświetleniu /wynosi średnio 10-15 km/godz, z odstępami pomiędzy pojazdami mechanicznymi 15-25 m. Przy innych odległościach pomiędzy pododdziałami i oddziałami mogą być również znacznie mniejsze. W wypadku zastosowania przyspieszeń do prowadzenia pojazdów mechanicznych w nocy, zarówno prędkość marszu jak też i odstępami mogą być zwiększone.

Ponieważ w bitwie spotkaniowej zasadniczym środkiem określenia obiektów dla uderzeń rakietowo-jądrowych są samoloty lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego, a rozpoznanie przez nie winno być prowadzone bez przerwy na szerokim froncie i dużą głębokość, dlatego też zachodzi konieczność dokonania ścisłego podziału ^{zadań} na szczeblu armii pomiędzy lotnictwem rozpoznawczym i lotnictwem artyleryjskim i określenie dla nich konkretnych obiektów i rejonów rozpoznania.

W wypadku przewidywanego wykonania przez nieprzyjaciela przeciwdziałania/kontraatak/ przed rozpoznaniem powstaje konieczność wykonania, podobnie jak w boju spotkaniowym, dwóch zasadniczych zadań: rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz podciąganych

przez niego kolumny czołgów i piechoty smotoryzowanej. Taktyczne środki napadu jądrowego nieprzyjaciela ze względu, na ich stosunkowo mały zasięg należy rozpoznawać w zasadzie tylko na kierunku działania sgrupowania przygotowującego się do wykonania / wykonującego/przeciwdziałanie/kontraatak/. W ostatnim wypadku, podczas wykonywania zadań rozpoznania, koniecznym jest określenie składu bojowego rozpoznawającego such nieprzyjaciela, kierunek i prędkość marszu, prawdopodobne rubież rozwinięcia, ugrupowanie oraz orientacyjny czas wykonania przeciwdziałania / kontraatak/.

W celu ochrony nieprzyjacielowi wycofania przeciwdziałającego sgrupowania, należy określić z uwzględnieniem kierunku i prędkości wiatru rejon, gdzie korzystne i celowe będzie wykonanie naziemnych uderzeń rakietowo-jądrowych. Rozpoznanie winno również ustalić sgrupowanie wojsk nieprzyjaciela, które mogą powstać w miejscach trudnych do wykonania marszu/ przeprawy, przeszkody wodne, ciśnień itp./

W tym wypadku winny być nawczas określone najbardziej dogodne punkty wykonania uderzeń rakietowo-jądrowych.

Oprócz zwalczania kolumn nieprzyjaciela ze pomocą radioaktywnością terenu naziemnymi uderzeniami jądrowymi, uderzeniami w rejonach środkowania wojsk, celem jest również wykonanie uderzeń rakietowo - jądrowych na wojska przeciwdziałającego sgrupowania nieprzyjaciela podczas rozwijania się ich w ugrupowanie bojowe.

Jeżeli na podstawie sprawozdań i meldunków z rozpoznania i połączenia oddziałów czołgowych podlegającego sgrupowania wojsk nieprzyjaciela, marszrut/kierunków/ podlegania sił głównych tego sgrupowania, warunków terenowych i innych danych sztab armii może orientacyjnie określić rejon rozwinięcia wojsk nieprzyjaciela w ugrupowanie bojowe do wykonania przeciwdziałania/kontraatak/, to podczas stawiania zadań sztabem samolotów, lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego rejon ten określa się jako rejon szczególnej uwagi. Ilość takich rejonów szczególnej uwagi może odpowiadać ilości grup bojowych/ sgrupowań bojowych/ pierwszego i drugiego rantu przeciwdziałającego /kontraatakującego/ ugrupowania nieprzyjaciela, z których każde może być zniszczone jednym uderzeniem rakietowo-jądrowym.

W celu ułatwienia odszukania przez załogi samolotów wstępnie planowanych w tych rejonach punktów uderzeń jądrowych, punkty te winny być określone w postaci dobrze widocznych punktów orientacyjnych jak: wieżące miejscowości, szczytów, pojedyncze, charakterystyczne i dobrze widoczne z powietrza punkty terenowe. Do punktów tych zawczasu przygotowuje się dane do wykonania uderzeń jądrowych przez oddziały/pododdziały/ wojsk rakietowych. Następnie z samolotu lotnictwa rozpoznawczego lub artyleryjskiego winny być w tym wypadku przekazane dane na podstawie których przygotowano uderzenie rakietowe - jądrowe do danego rejonu winno być wykonane lub przesunięte z uwzględnieniem rzeczywistego położenia rozwijającego się w ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela.

Jednym z poważniejszych przedsięwzięć w działaniach bojowych armii jest wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu /odvodu/. Wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu /odvodu/ kieruje bezpośrednio dowódca armii. Dlatego też działania rozpoznawcze na kierunku wojsk rakietowych w tym okresie winny być scentralizowane na szczeblu armii.

Nieprzyjaciel będzie dążył do zerwania wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odvodu/ przede wszystkim przez wykonanie uderzeń jądrowych. W tym celu jeszcze przed wprowadzeniem do bitwy drugiego rzutu /odvodu/, podczas podciągania go do określonej rubieży, nieprzyjaciel będzie dążył do wykonania na niego uderzeń jądrowych.

Stąd wynika, że podczas zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odvodu/ rozpoznawcze winno skupić swą główną uwagę na określeniu operacyjnych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w całym pasie działania armii, ponieważ uderzenia tymi środkami na drugi rzut mogą być wykonane zarówno z głębi jak i ze skrzydeł.

Rozpoznanie rubieży wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odvodu/ winno być prowadzone zawczasu i ciągle.

Główna uwaga przy tym winna być wywrócona na wykrycie taktycznych środków napadu jądrowego jak również rejonów zajętych przez nieprzyjaciela i przygotowywanych do obrony.

W wykonaniu zadań w rozpoznaniu na korzyść wojsk rakietowych i artylerii dla zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odwodu/ główną rolę odgrywa rozpoznanie powietrzne. Dodatkowe dane o obiektach znajdujących się w rejonie rubieży wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odwodu/, mogą być zdobyte przez SA, jak również pododdziały rozpoznania w tej liczbie i pododdziały rozpoznania artyleryjskiego działające w szeregach oddziałów wydzielonych związków taktycznych pierwszego rzutu operacyjnego armii.

Sztaby wojsk rakietowych i artylerii związków taktycznych otrzymują dane o nieprzyjacielu na rubieży i w pasie wprowadzenia drugiego rzutu /odwodu/ w formie informacji od sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, sąsiednich sztabów, danych podawanych przez samoloty lotnictwa artyleryjskiego, rozpoznawczego i śmigłowe, jak również danych przyjętych w odpowiednim czasie od sztabów artylerii związków taktycznych pierwszego rzutu operacyjnego armii, w pasie działania których będzie wprowadzony drugi rzut /odwodu/.

Podczas podążu za odhodującym nieprzyjacielem rozpoznanie na korzyść wojsk rakietowych i artylerii winno ustalić miejsce rozmieszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, kierunki i drogi odjeżdża- głównych szlak, skład bojowy nieprzyjaciela w poszczególnych kolumnach, skład bojowy i położenie osłony. Rozpoznanie winno również ustalić rubież i rejon, na których nieprzyjaciel przeszedł lub może przejść do obrony, zagro- kowanie wojsk nieprzyjaciela, oraz ich wylądowanie lub zakładanie na lotniskach lotnictwa transportowego.

Bezpośrednio ważnym zadaniem rozpoznania z punktu widze- nie zabezpieczenia gotowości własnych oddziałów rakietowych i artylerii jest określenie w odpowiednim czasie przygotowa- nie się nieprzyjaciela do odjeżdża i początek jego rozpo- znań.

W okresie podążu przed rozpoznaniem operacyjnych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w całym pasie działania armii, wysiłek rozpoznania winien być skupiony na kierunkach odjeżdża głównych sił nieprzyjaciela.

3. W toku operacji obronnej.

W myśli poglądów przyjętych w armiach głównych państw kapitalistycznych broń jądrowa jest głównym środkiem zapewniającym osiągnięcie celów operacji zaczepnej w krótkim czasie.

Jednocześnie uważa się, że wojska pancerne dysponujące dużą siłą uderzeniową i posiadające wysokie cechy obronne przed działaniem czynników reagujących bronią jądrową, zdolne są szybko wykorzystać skutki uderzeń jądrowych.

Dla osiągnięcia celów operacji przewiduje się szerokie użycie taktycznych i operacyjnych desantów powietrznych.

Wzrost powyższe pod uwagę, rozpoznanie na korzyść wojsk rakietowych i artylerii winno być stale skierowane na wykrycie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, rejonów pośredkowania i kolonii broni pancernej jak również rejonów /lotnisk/ zakadowania i wysadzenia / wyrzucenia / taktycznych i operacyjnych desantów powietrznych nieprzyjaciela.

Podczas rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela klasy, " ziemia - ziemia " winna być stosowana ciągła obserwacja i rozpoznanie tych środków w rejonach ich pośredkowania / rejonach wyzaskiwania /, w czasie przegrupowania i zajmowania ugrupowania bojowego. Przy wykonywaniu tego zadania poważną rolę odgrywać będzie scentralizowane działanie samolotów lotnictwa rozpoznawczego i artyleryjskiego, śmigłowców, oddziałów rozpoznania radiotelegraficznego jak również grup rozpoznania działających na tyłach nieprzyjaciela.

Etat armii powinien odpowiednio zwiększyć wysiłki lotnictwa artyleryjskiego i rozpoznawczego w ten sposób, by wykrywać i obserwować marszruty / drogi / przegrupowania środków napadu jądrowego, jak również rejonów ich pośredkowania / rejonów wyzaskiwania / i rejonów rozwijania się w ugrupowanie bojowe znajdowały się pod ciągłą obserwacją z powietrza.

Śmigłowce zgodnie z decyzją sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii, winny być wykorzystane z uwzględnieniem danych, zdobywanych przez lotnictwo rozpoznawcze i artyleryjskie.

Oddziały / pododdziały / rozpoznania elektronicznego prowadzące rozpoznanie radiostacji i stacji radiolokacyjnych oddziałów / pododdziałów / środków napadu jądrowego nie-

przysięcia mogą prowadzić rozpoznania tych oddziałów/pododdziałów/ rozróżno znajdujących się w miejscu jak też w ruchu.

Obserwowanie w postaci i rakiety oddziałów/pododdziałów/ napadu jądrowego nieprzyjaciela będzie wykonywane przy szerokim zastosowaniu śmigłowców, które winny być skierowane/obowiązujące/ w miejscach bazowania oraz w czasie lądowania w przewożoną rakietą lub pociskiem z ładunkiem jądrowym. W związku z powyższym przed rozpoznaniem artil, szczególnie przed oddziałami rozpoznania radiotelegraficznego, winny być postawione zadania na wykrycie miejsc bazowania śmigłowców, jak również lądowisk na czas dowozu pocisków i rakiet z ładunkami jądrowymi. Przy wykonywaniu ostatnio ^{wymienionego} zadania wykrywa się równocześnie rejony rozmieszczenia oddziałów/pododdziałów/środków napadu jądrowego, do których pociski lub rakiety są dowożone.

Grupy dywersyjno-rozpoznawcze i rozpoznawcze w wypadku koniecznego odejścia wojsk własnych, pozostają na tyłach nieprzyjaciela, w rejonach ważniejszych węzłów komunikacyjnych, przepraw, cieków i miejsc przez które jest najbardziej prawdopodobne przegrupowywanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i przejście kolumn wojsk pancernych.

Te same grupom rozpoznawczych mogą być wyznaczone rejonny działania w których istnieje prawdopodobieństwo skierowania oddziałów/pododdziałów/ środków napadu jądrowego nieprzyjaciela lub rozwijanie ich w ugrupowanie bojowe.

W celu wzbronienia podciągania/przesunięć/ oddziałów środków napadu jądrowego nieprzyjaciela do linii walczących wojsk, koniecznym jest wykonywanie uderzeń rakietowo-jądrowych do tych oddziałów w momencie podchodzenia ich do węzłów dróg, cieków i przepraw. W tym wypadku osiąga się równocześnie skierowanie oddziałów/środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz skierowanie/uszkodzenie/ wymienionych punktów, co w sumie wpłynie na wzbronienie/opóźnienie/podciąganie innych sił i środków nieprzyjaciela.

W związku z powyższym, od środków rozpoznania powietrznego jak również od grup rozpoznawczych, winny nastąpić nadchodzący meldunki o podjęciu oddziałów/pododdziałów/ napadu jądrowego nieprzyjaciela do określonych miejsc.

Rozpoznanie rajonów /lotnisk/ uszeregowanie operacyj-
nych i taktycznych desantów powietrznych, najkorzystniej
prowadzone może być za pomocą samolotów lotnictwa rozpoznaw-
czego i artyleryjskiego oraz przez oddziały/pododdziały/
rozpoznanie elektronicznego.

W toku operacji obronnej w zależności od zaistnia-
łej sytuacji, dokonuje się przebazowanie samolotów lotnictwa
rozpoznawczego i artyleryjskiego jak również śmigłowców
w głąb na czasowo przygotowane lotniska /lądowiska/. Lotnisk
takich może być przygotowanych kilka, z takim wyliczeniem,
by przebazowanie lotnictwa i śmigłowców dokonywane było
w najbardziej korzystnych warunkach.

Podczas odejścia wojsk własnych na nowe rubieże
/pozycje/ dokonuje się również w odpowiednim czasie przesun-
ięcia oddziałów/pododdziałów/ na miejsce rozpoznania
artyleryjskiego na nowe rubieże. Poważną rolę w rozpozna-
niu obiektów i celów nieprzyjaciela na korzyść oddziałów
rakiet taktycznych i artylerii w toku operacji obronnej
szczególnie w okresach kiedy oddziały /pododdziały/ roz-
poznania artyleryjskiego zmieniają i zajmują nowe rubieże
rozwiązania, odgrywają OR, znajdując się w bezpośredniej
stosunku z siłami głównymi nieprzyjaciela. Wszystkie wysyt-
klich rodzajów rozpoznania w toku operacji obronnej wśrodko-
wane winny być na kierunkach aktywnych działań nieprzyjaciela
silnych wgrupowań wojsk pancernych i desantów powietrznych.

Z chwilą podjęcia decyzji na wykonanie przeciwdziałania
drugą ręką armii, wszystkie wszystkie rodzaje
rozpoznania winny być scentralizowane i skupione w pasie
planowanego przeciwdziałania. Rozpoznanie jednak środków
napadu jądrowego nieprzyjaciela w tym okresie winno być
prowadzone w całym pasie działania armii.

Stab armii w zależności od zaistniałej sytuacji
na okres przygotowania i wykonania przeciwdziałania,
dokonuje podziału zadań dla lotnictwa rozpoznawczego i arty-
leryjskiego oraz dokładnego uszeregowania współdziałania
organów rozpoznawczych.

Stab wojsk rakietowych i artylerii armii dokład-
nie zadania eskadry lotnictwa artyleryjskiego oraz oddzia-
łów i pododdziałów własnego rozpoznania artyleryjskiego.
W wypadku konieczności dokonuje się również zmian w podziału

le i podporządkowania pododdziałów rozpoznania artyleryjskiego. Jeżeli jednocześnie w przeciwdziałaniu drugiego rątu armii w jej pasie działania będzie wykonywane przeciwdziałanie drugiego rątu Frontu, to winno być również uwzględnione współdziałanie pomiędzy oddziałami wojsk rezerwowych Frontu i armii.

W tym wypadku sztab Frontu winien szczegółowo podzielić wszelkie środki rozpoznania zarówno przy przygotowaniu jak i na czas trwania wykonywanego przeciwdziałania.

OPRACOWAŁ

ppłk dypl. Piotr SŁAWECKI

WARTWAŁNIE

mjr dypl. Tadeusz STAWSKI

Wykonano w 30 egz.

Egz. Nr 1-30 Bibl. Tej na

Wykonał ppłk dypl. P. SŁAWECKI

Druk MW dnia 3.11.64 r.

nr. ks. 02328/WV.